

சிலம்பு
௩௨

திருவள்ளூர் ஆண்டு ககஅக, வைகாசி
தூன், 1958

பரல்
க௦

திருமுறை மாநாடு

“ஆலின்கீ முறக்களெல்லா மன்றவர்க் கருளிச் செய்து
நூலின்கீ முவர்கட்கெல்லா நுண்பொரு ளாகிரின்று
காலின்கீழ்க் காலன்றன்னைக் கடுகத்தான் பாய்ந்துபின்னும்
பாலின்கீழ் நெய்யுமானூர் பழனத்தெம் பரமனாரே.” —ச. நக-க.

“தென்னு டுடைய சிவனே போற்றி,” “எந்நாட் டவர்க்கும்
இறைவா போற்றி” எனச் சிறப்பும் பொதுவுமாக ஒதப்பெறும்
விழுமிய முழுமுதற் சிவன் முக்கண்ணனாவன். ஆருயிர்கள்
“அவனருளாலே அவன்றள் வணங்கி” மீளா ஆளாய் அத்திரு
வடிக்கீழ் வேறறக்கலந்து ஈறில் இன்பப்பேறு வீறுபெறத் துய்க்
கும் விழுமிய மெய்ப்புணர்ப்பினை வழியளவையான் விளக்குவது
செம்பொருட்டுணிவென்னும் சித்தாந்தமாகும். இச் சீரிய
தொன்மை நன்மைக் கோட்பாட்டினை மேற்கொண்டொழுகு
வோர் சித்தாந்த சைவர் எனச் சிறந்தெடுத்து வழுத்தப்பெறுவர்.

இவர்கட்குப் பொதுவும் சிறப்புமாகத் திகழ்வன புகழ்நூல்
களும் பொருள் நூல்களுமாகும். அவற்றுள் புகழ்நூல்கள்
திருமுறைகள் எனவும், பொருள் நூல்கள் மெய்கண்ட நூல்கள்
எனவும் விளம்பப்படும். மெய்கண்ட நூல்கள் எனினும் சித்
தாந்த நூல்கள் எனினும் ஒன்றே. திருமுறைகள் பன்னிரண்
டென்ப. சித்தாந்த நூல்கள் பதினான்கென்ப. சித்தாந்த நூல்
களைச் சிவாகமங்களெனவும் கூறுப. ஒருபுடை யொப்புமையாக
மெய்கண்ட நூல்களும் பன்னிரண்டென்றலும் பொருந்தும்.
அவை, மெய்கண்டநாயனாரும் அவர்தம் மாணவரும் அம்
மாணவர் கால்வழியினரும் திருவருளால் உலகுய்ய யாத்த

பொருள் நூல்களை ஒருங்கு எண்ணின் அவை பன்னிரண்டாகும். அவை வருமாறு : க. சிவஞானபோதம், உ. சிவஞானசித்தியார், ஈ. இருபா இருபது, ச. உண்மை விளக்கம், ஞ. சிவப்பிரகாசம், ஈ. திருவருட்பயன், எ. வினாவெண்பா, அ. போற்றிப் பஃ றொடை, கூ. கொடிக்கவி, க௦. நெஞ்சவிடுதூது, கக. உண்மை நெறிவிளக்கம், கஉ. சங்கற்ப நிராகரணம் என்பன. மெய்கண்டார் நூலுக்குக் காலத்தான் முற்பட்டதும், திருமூலர் திருமந்திரத் திற்குப் பிற்பட்டதுமாகிய திருவுந்தியாரும் அதன்வழி நூலாகிய திருக்களிற்றுப்படியாரும் சேர மெய்கண்ட நூல்கள் பதினென்கென்ப.

திருமுறைகள் பன்னிரண்டும் முறையே வருமாறு :

திருநான்மறையாம் மூவர் தமிழென்னும் தேவாரம் ஏழு திருமுறைகளென்ப. எட்டாந்திருமுறை மறைமுடிவாம் முனி மொழியுங் கோவை திருவாசகம் என்ப. ஒன்பது திருமாளிகைத் தேவர் முதலாகச் சேந்தனார் ஈறாக ஒன்பது நாயன்மார்களால் பாடியருளப்பட்ட திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டுகளாகும். பத்தாவது தமிழாகமமாகிய திருமூலரருளிய திருமந்திரமாகும்.

பதினொராந் திருமுறை—ஆலவாய் அவிர்சடைக் கடவுள் முதலாக நம்பியாண்டார் நம்பி யீறாகப் பன்னிருவரால் பாடியருளப்பட்ட நாற்பது பனுவல்களைக் கொண்ட நூற்றொகை. பன்னிரண்டாந் திருமுறை சேக்கிழாரடிகள் அருளிச்செய்த திருத்தொண்டர் சீராகிய பெரியபுராணம் என்ப.

தேவாரம், திருவாசகம், திருக்கோவையார் ஆகிய நூல்கள் முறையே மறையும், மறைமுடிவும், மலர்த்தாள் நிறைவும் எனக் கொண்டு ஒதி உய்யும் மாண்புடையன. இவற்றைத் தொடர்ந்து நிற்கும் திருமுறைகள் நான்கனுள் திருமந்திரம் செந்தமிழ்ச் சிவாகமமாகும். அப்பனருளிய திருமுகப்பாசரம், அம்மையா ஈருளிய மும்மைப் பனுவல்களும், சேந்தனாரருளிய திருப்பல் லாண்டும், எஞ்சிய பதினொராந் திருமுறையும், ஒன்பதாம் திரு முறையும், பன்னிரண்டாந் திருமுறையும் ஆகிய ஆறும் மறையுறுப்புக்களாக மனங்கொண்டோதும் வாய்மைய.

திருவள்ளுவ நாயனாரருளிச்செய்த திருக்குறள் செந்தமிழ்ப் பொதுமறையாகும். தேவாரம் செந்தமிழ்ச் சிறப்புமறையாகும். பொதுமறை பெரும்பான்மையும், உலகியலாகிய அன்பினையும், சிறப்புமறை பெரும்பான்மையும் வீட்டியலாகிய அருளிணையும் குறிப்பன. மறைமுடிவு பெரும்பான்மையும் திருவடியுணர்விணையும், மலர்த்தாள் நிறைவு திருவடி நுகர்விணையும் குறிப்பன. செந்தமிழ் முறையாகிய ஆகமம் அன்பியல், அருளியல், அடி

யியல், அடி துகர்வு, படிமம் முதலிய வழிபாட்டுப் பொருள்கள், வழிபாடு ஆகியவற்றை வனப்புற வகுக்கும் வாய்மையதாகும். இவ்வுண்மைகளை இளம்பருவந்தொட்டு, எளிதின் மனங்கொள்ளுமாறு ஒளவையார் அறிவுறுத்துரைத்த பாட்டு வருமாறு :

“ தேவர் குறளும் திருநான் மறைமுடிவாம்
மூவர் தமிழும் முனிமொழியுங்—கோவை
திருவா சகமும் திருமூலர் சொல்லும்
ஒருவா சகமென் றுணர்.”

—நல்வழி, ச0.

திருநான்மறையாம் மூவர் தமிழெனவும், மறைமுடிவாம் முனிமொழியும் கோவை திருவாசகமும் எனவும் அமைத்துக் கொள்ளுதல் வேண்டும். இவையனைத்தும் முப்பொருளுண்மையினைச் செப்பமுற வகுத்தருளும் ஒப்பில் ஒரு மொழி நூல்களென்றுணர்நக என்பதாம். இவற்றுடன் ஒரு சிறிதும் பொருந்தாக் கொள்கைசேர் அயன்மொழி நூல்களையும் பிழைபடப்பிணைத்துக் குழறுபடையாக்கும் கொள்கையினர் ‘மறைமுடிவும்’ எனப் பாடங் கொண்டாராதல் வேண்டும். அம்மட்டோ? ‘முனிமொழியும்’ என்பதற்கு வியாச சூத்திரமென ஒவ்வாப் பொருளுரைத் துண்மகிழ்ந்தாருமுளர். பிற்காலத்துச் சான்றோரொருவரும் செந்தமிழ்த் திருவருணால் தொகுப்பினை ஓர் அழகிய உருவக வாய்பாட்டான் ஒதியுரைத்தனர். அது வருமாறு :

“ வேதம் பசுவதன்பால் மெய்யா கமம்நால்வர்
ஒதம் தமிழதனின் உள்ளுறுநெய்—போதயிகு
நெய்யின் உறுசுவையாம் நீள்வெண்ணெய் மெய்கண்டான்
செய்தமிழ் நூலின் திறம்.”

ஈண்டு வேதம் தேவர் குறள். மெய்யாகமம் திருமூலர் சொல். மெய்கண்டான் தமிழ் சிவஞானபோதம். இதன்கண் ஆணும், ஆன்பாலும், அதன் வெண்ணெயும், அகமுறு சுவையும் என நான்கு பொருள்கள் ஒதப்பெற்றன. இவை முறையே ஒரு புடையொப்பாக உடலும், உள்ளமும், உணர்வும், உணர்விலுறும் உலப்பிலின்பமுமாகக் கொள்ளுதலுமாம். மேலும் முறையே சீலம், நோன்பு, செறிவு, அறிவு என்னும் நன்னெறி நான்மையின் நலங்கோடலுமாம்.

திருமுறைகளை ஒதுங்கால் முன்னும் பின்னும் “நிருச் சிற்றம்பலம்” என்று வழுத்தி ஒதுதல் மரபு. இச் செந்தமிழ் மறைத்தொடரின்கண் ஒற்றுநீக்கி ஆறு எழுத்துக்கள் காணப்படும். இவற்றை இருமுறை கூட்டப் பன்னிரண்டெழுத்துக்களாகும். எனவே நமக்குத் திருவருளான் அமைத்தருளிய திருமுறைகள் பன்னிரண்டென்பதே தேற்றமாம். இத்தெய்வத்

திருமுறைகட்கு ஆண்டுதோறும் பல்வேறிடங்களில் பல்வேறு காலங்களில் மாநாடுகள் நடைபெறுகின்றன. பெரும்பாலும் நால்வர் வழிபாடுகளும், அடியார்க் கழுதளித்தலும், அறிவு அருளன்பர் பலர் பொருண்மொழி புகறலும், திருமுறைகளை ஆணைமேலேற்றித் திருவுலாவரப் புரிவித்தலும், மெய்யடியார் திருக்கூட்டம் திருமுறையோதிப் பின் வரலும், தேவார இசையரங்கும், திருக்கோவில் வழிபாடு முதலியனவும் புரியப்படுகின்றன.

இதனால் செந்நெறிச் செல்வர் நல்லுள்ளத்தில் தெய்வப் பெற்றிவாய்ந்த மன்னும் பன்னிரு திருமுறைகள் உள என்பதும், அவற்றிற்குத் திருவிழாப் புரிவது சிறந்த சிவத்தொண்டென்பதும், அத் தொண்டினுக்குத் துணை நிற்பது சிவப்புண்ணிய மென்பதும் ஒருவகையால் பதியவைப்பதாகும். அவ்வளவே யன்றி அவற்றை நாளும் ஒதிப் பொருவரும் ஒரு முதலாம் சிவ பெருமானுக்கு மீளா ஆளாய் வாழவேண்டுமென்பதும், நாள் வழிபாடு சிறப்பு வழிபாடுகள் அவற்றை யோதியே செய்ய வேண்டுமென்பதும், திருமணச் சடங்கு முதல் எல்லாச் சடங்குகளும் விளக்கமான திருமுறைகளை யோதியே புரிந்துவருதல் வேண்டுமென்பதும், திருக்கோவிலின்கண் திருவாயில் திருக்காப்புத்திறப்பு, திருப்பள்ளிஎழுச்சி, திருமஞ்சனம், திருவொப்பனை, திருவமுது குழைத்தல், புகையொளி முதலிய வழிபாடுகள், போற்றித்தொடர் புகன்று மலர்தூவி வணங்கும் அருச்சுணை, திருமுறை ஒதி வழிபாடு நிறைவுறுத்தல், திருவெண்ணீறு முதலிய திருவருட்கொடை நல்கல், திருவொடுக்கத் திருக்குறிப்பாம் திருப்பள்ளியறை, திருவாயிற்றிருக்காப்பு முதலியன இன்றியமையாது அவ்வவற்றைக் குறிக்கும் திருமுறைத் திருப்பாட்டுக்கள் ஒதியே புரிதல்வேண்டும் என்பதும், கோவிற் குருக்கண்மார், அவரைச் சார்ந்த பரிவாரத்தார், திருக்கோவில் அலுவலராளர்கள் அனைவர்களும் திருமுறைப் பயிற்சி மிக்கவராயிருத்தல் வேண்டும் என்பதும்; இவையே இம்மை, உம்மை, அம்மை என்னும் செம்மை வாழ்வினை எளிதினும் இனிதினும் தரவல்ல எழிலசேர் ஏற்றமுடைய தென்பதும் மக்கள் மனத்திற் பதிந்து கைக்கொண்டு கடைப்பிடித்து ஒழுகுமாறு யாண்டும் நடைமுறையிற் கொண்டுவர வேண்டுவது நம்மனோரின் தலைக்கடனும். இதற்கு இடையூறுக நிற்கும் எவற்றினையும் அஞ்சாது எதிர்த்து அகற்று வது நனிமிகப் பெரிய இறைபணியே யாகும்.

இன்று நிலைத்திருக்கும் நம் சித்தாந்த சைவமும் சிவன் திருக்கோவில்களும் சால்புறும் நால்வரான் நாட்டப்பட்டனவே யாகும். இந்நிலைப்பினுக்கு ஆரிய வேதாகமங்கள் எவ்வகைத்

துணையும் புரியவில்லையென்பதும் அக்காலத்து அவை அடங்கிக்
கிடந்தன என்பதும் நடுநின்றாய்வார்க்கு நன்கு புலனாம். இவ்
வுண்மையினை உணர்ந்த ஒரு மெய்யன்பர் ஒதியதுகாண்க :

“ சொற்கோவும் தோணிபுரத் தோன்றலும்நம் சுந்தரனும்
சிற்கோல வாதவூர்த் தேசிகனும்—முற்கோலி
வந்திலரேல் நீறெங்கே மாமறை நூல் தானெங்கே
எந்தைபிரான் அஞ்செழுத்தெங்கே.”

இவ்வன்பர் காலத்துக்கு முன்னமேயே திருமூலர் திருமந்
திரத்தின் பெருமை வெளிப்படாதிருந்தமை புலனாகின்றது.
அதன் பெருமை புலனாகாமையாற் கோயிற் குருக்கண்மார்
தமிழில் ஆகமம் இல்லை மந்திரமில்லையென மருட்டும் பொருளில்
புன்மொழிக்கு இடனாயிற்று. நம்மூலராற் போற்றப்பட்ட
நன்னெறியாகிய சித்தாந்த சைவமே நாடெலாஞ் சென்று நால்வ
ரான் நாட்டப்பட்டதென்க. அதனால் நம்பிரான்மூலரும் சேர்ந்து
நன்னெறியின் நற்குரவர் ஐவராவர். இதனை வருமாறு நினைவு கூர்க்க :

“ நம்மூல ராற்போற்ற நால்வரான் நாட்டநிலை
செம்பொருட்சித் தாந்தசைவம் தேறுங்கால்—நம்முதல்வர்
நால்வரீநம் மூலர் நயந்தெமையான் ஐங்குரவர்
சால்பாம் சீவயசீவ சார்ந்து.”

திருமுறைத் திருக்கருத்துக்கு மாறாகத் திருக்கோவில் வழி
பாடுகள் மயல்சேர் அயன் மொழியால் செயற்படும் உண்மை
வரும் சேக்கிழார் திருமொழியான் உணரலாம் :

“ அங்கண்வட திசைமேலும் குடக்கின் மேலும்
அருந்தமிழின் வழக்கங்கு நிகழா தாகத்
திங்கள்புனை முடியார்தந் தானந் தோறும்
சேன்றுதமிழ்சைபாடுஞ் செய்கை போல
மங்கையுடன் வானவர்கள் போற்றி சைப்ப
வீற்றிருந்தார் வடகயில வணங்கிப் பாடிச்
செங்கமல மலர்வாவித் திருக்கே தாரந்
தொழுது திருப் பதிகவிசை திருந்தப் பாடி.
கூற்றுதைத்தார் மகிழ்ந்தகோ கரணம் பாடிக்
குலவுதிருப் பருப்பதத்தின் கொள்கை பாடி
ஏற்றின்மிசை வருவாரிந் திரன்ற னீலப்
பருப்பதமும் பாடிமகிழ்ந் திறைவர் தானம்
போற்றியசொன் மலர்மால பிறவும் பாடிப்
புகலியர்தம் பெருந்தகையார் புனித மாகு
கீற்றினணி கோலத்துத் தொண்டர் சூழ
நெடிதுமகிழ்ந் தப்பதியி னிலவு கின்றார்.”

நாட்டிலும், வீட்டிலும், நன்னெறிகாட்டு நாயனார் திருக் கோயில்களிலும் தமிழ்வழக்கு நிகழாதவிடங்களுக்கு ஆளுடைய பிள்ளையார் சென்று திருநெறிய தமிழ் பாடியருளவில்லை யென்றும், பாடவேண்டிய கடமையை இருந்த இடத்திலிருந்தே பாடியருளினரென்றும் மேற்கண்ட திருப்பாட்டுக்களாற் புலனாகின்றன. இதனால் அக்காலத்துத் திருக்கோவில்களில் தமிழ் வழிபாட்டு மொழியாக இருந்ததில்லை; வெறும் தோத்திரமொழியாக மட்டும் இருந்தது; ஆரிய மொழியே வழிபாட்டுமொழியாக விருந்ததென்று கூறும் பொருந்தாவுரை எங்ஙனம் பொருந்தும்? மேலும் சிவபெருமான் செந்தமிழ்த் திருப்பாட்டினையே மிகவுவப்பன் என்பது வரும் ஆளுடைய நம்பியார் திருப்பாட்டானுணரலாம்:

“நல்லிசை ஞானசம் பந்தனு நாவீனுக்
 கரசநம் பாடிய நற்றமிழ் மாலை
 சொல்லிய வேசொல்லி யேத்துகப் பாணைத்
 தொண்ட னேனறி யாமை யறிந்து
 கல்லி யன்மனத் தைக்கசி வித்துக்
 கழலடி காட்டியென் களைகளை யறுக்கும்
 வல்லியல் வானவர் வணங்கநின் றானை
 வலிவ லந்தணில் வந்துகண் டேனே.”

—எ. சுள-டு.

மேலும் பண்டைக்காலத்து முடிவேந்தர்களும் பிறரும் திருமுறைகட்குக் கொடுத்த பெருமதிப்பினை வேறு எம்மொழி நூலுக்குங் கொடுத்திலர் என்பது கல்வெட்டு முதலிய வரலாறுகள் வாய்மையுற வுணர்த்தும் உண்மையாகும். நால்வர் படிமங்களை நாட்டி நாள்விழா சிறப்பு விழாக்கள் எடுப்பித்துத் திருப்பதிகங்களைத் திருக்கோவில்கடோறும் சிறப்புற ஓத முற்றாட்டுக்களும் இறையிலி நிலங்களும் பிறவும் விட்டுப் பேணினைமை கல்வெட்டுக்கள், செப்பேடுகள் முதலியவற்றானுணரலாம். இச் சிறப்புத் தமிழகத்தில் மட்டுமன்றித் தமிழகவேந்தரும் மாந்தரும் சென்று தமிழ்ப் பெருமை நாட்டிய கடல்கடந்த வெளிநாடுகளிலும் திருமுறைப் பெருமையினைத் திகழ்வித்தனர். அப்பெருமை இன்றுந் தொடர்ந்து நிகழ்ந்துவரும் வாய்மை வருமாறு:

“சயாம் நாட்டில் திருவெம்பாவை தமிழ்மந்திரமென்ற திருப்பெயரான் சென்றிருக்கின்றது. ஆங்குள்ள வேந்தற்கு முடிசூட்டுங்காலத்தும் லோ-ஜின்-ஜா என்ற திருவிழாக்காலத்தும் இத் திருவெம்பாவை ஓதப்படுகின்றது. அவர்கள் ‘ஏலோர் எம்பாவாய்’ என்று பாட்டுத் தோறும் முடிவதால் ‘லோரி பாவாய்’ என்று பெயரிட்டுள்ளனர். திருக்கயிலாயக் கடை

திறப்பு எனப் பொருள் கூறுகின்றனர். மேலும் இத் திருவெம்பாவையை ஆங்குள்ள பிராமணர்கள் சிவன்கோவில் திருமால்கோவில்களில் பலவேறு காலங்களில் ஓதிவழுத்துகின்றனர்” என்றும் தெரிகின்றது.

அபயகுல மன்னன் திருமுறை கண்டனன். அனபாய மன்னன் திருத்தொண்டர் புராணத்தையும், தொண்டர்சீர் பரவுவாராகிய சேக்கிழாரடிகளையும் யானைமீதிருத்தித் தான்பின்னிருந்து கவரி இரட்டிச் சிறப்புச் செய்தனன். சேரமான் பெருமானார் நம்பியாளுரை யானைமீதிருத்தித் தாம் பின்னிருந்து கவரி இரட்டிச் சிறப்புச் செய்தனர். அம்மட்டு மன்று, திருக்கயிலையின் கண்ணும் சிவபெருமான் உகப்பாய்ச் திருச்செவி சாத்துவது இருவழக்கிலும் பொன்றது நின்று நிலவும் செந்தமிழே என்பதனை “திருக்கயிலாய ஞானஉலா” அரங்கேற்றத்தால் நாட்டியருளினர். காரைக்காலம்மையாருடன் திருக்கயிலாயத்தின்கண் சிவபெருமான் உரையாடி யருளியதும் திருத்தமிழே. இங்ஙனமெல்லா மிருப்பவும் வீட்டுச் சடங்கிலும் விழுமிய கோயில் வழிபாட்டிலும் வேற்றுமொழி வழங்குவதும், வீற்றுத் தெய்வமொழியாம் செந்தமிழ் புறக்கணிக்கப்படுவதும் வியப்பினும் வியப்பன்றோ! இம் மயக்கம் எந்நாள் தீருமோ அந்நாளே நன்னெறி யோங்கும் பொன்னாளாகும். அதுவே உயிருள்ள உண்மைத் திருமுறை விழாவும் மாநாடுமாகும். இவற்றிற்கு அடிகோலுவதே சிவத்தொண்டும் இறப்பில் தவம்பயிற்சியுமாகும்.

ஆளுடைய பிள்ளையாராகிய அந்தணராலும், ஆளுடைய அரசராகிய வேளாளராலும், ஆளுடையநம்பி, நம்பியாண்டார் நம்பி முதலிய சிவமறையோர்களாலும், ஆளுடைய அடிகள், சேக்கிழாரடிகளாகிய அமைச்சர்களாலும், சேரமான் பெருமாள், ஐயடிகள் காடவர்கோன் முதலிய அரசர்களாலும், காரைக்காலம்மையாராகிய வணிகராலும், திருமுலராகிய அகத்தவத்தராலும், பட்டினத்தடிகள் போன்ற துறவோராலும் திருவருள் வழிநின்று பாடப்பட்டனவே திருமுறைகள். இத் திருமுறைகளின் இயலிசை முழக்கங்கள் யாண்டெல்லாம் முழங்குகின்றனவோ ஆண்டெல்லாம் சிவபெருமான் அம்மையப்பராய் ஆனேற்றின்மீது எழுந்தருளி வேண்டுவன வழங்கி வாழ்விப்பன் என்பது தொழுவாரணைவர்களும் நுகர்வுமுறையிற் கண்டின்புற்றுள்ள புகாரில் வாய்மையாகும்.

வாழ்க திருமுறை வாழ்க சிவனெறி

வாழ்க திருத்தமிழ்வாழ்க க.

இலங்கையில் நிகழும் இன மொழி வேறிக்கொடுமை

இலங்கைத் தீவின் கண் பலவாயிர யாண்டுகளாகச் சிங்கள மும், செந்தமிழும் வீட்டுமொழியும் நாட்டுமொழியுமாக வழங்கி ஆட்சிமொழியாகவும் திகழ்ந்துள்ளன. அவ்விரு மொழியாளரும் ஒரு தாய் வயிற்றுப் பிள்ளைகள் போன்று பன்னெடுங்காலம் ஒற்றுமையுடன் வாழ்ந்து வந்தனர். வேற்றுமொழியாளர் ஆட்சியிலும் வேற்றுமையின்றி வாழ்ந்தனர். நாட்டுரிமைபெற்று நலமுடன் வாழ்ந்துவரும் நாட்டாட்சிக் காலத்தில் இக் கொடுமை நிகழ்வது நினைக்கவும், சொல்லவும், அடக்கவும் ஒண்ணு நெருப்புப்போன்று இருக்கின்றது. இருமொழியாளர்களும் விழுக்காட்டு முறையில் முறையே மூன்று பங்கும் இரண்டு பங்குமாகக் காணப்படுகின்றனர். அம்முறையில் மிகச் சிறு பான்மையின்றி ஏறத்தாழ ஒத்த பெரும்பான்மையராகக் காணப்படும் தமிழ்மொழியினையும் தமிழ் மக்களையும் புறக்கணிப்பதை நடுநிலையாளர் எவரும் ஏற்கார்.

ஆட்சியாளர் வருமுன்னர்க் காக்கும் வன்மையுடையராக இருத்தல்வேண்டும். இலங்கை யாட்சியாளர் அம்முறையைக் கைக்கொள்ளத் தவறிவிட்டனரெனத் தெரிகின்றது. இலங்கை நல்வாழ்வுக்குப் பன்னெடுங்காலமாகத் தொழில் புரிந்து இலங்கை யினையே தம் வாழிடமாகவும், தாங்கள் இலங்கைக் குடியரிமை யாளரெனவும் முற்றும் நம்பி வாழ்ந்துவந்து இந்தியக் குடியரிமையையு மிழந்து இன்ன லுறும் இலங்கை இந்தியத் தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கும் செம்மையான நீதிமுறை வழங்கவில்லை யென்றும் தெரிகிறது. இக் குறையினை முறை வழங்கும் ஆங்குள்ள உயர் மன்றங்களே எடுத்துக் கழறி யிருக்கின்றன.

இலங்கை முதலமைச்சர் பண்டாரநாயகர், தமிழ் மக்கள் தங்கள் மொழிக்கும் இனத்திற்கும் முறையான உரிய பாது காப்புக்களையே கோருகின்றனர் என்னும் மெய்யம்மையினை ஒப்புக் கொண்டு கடந்த சூலைத் திங்களில் ஓர் உடன்பாடு அவர்களுடன் செய்துகொண்டனரெனவும் தெரிகின்றது. அதன்படி தமிழர் பெரும்பாலார் வாழும் வடகிழக்குப் பகுதிகளில் தமிழ் ஆட்சி மொழியாவதுடன் அப் பகுதிகளுக்கு முழு நாட்டுரிமை யாட்சி யும் வழங்கியிருத்தல் வேண்டும். ஆனால் இரண்டு மாதங்களுக்கு முன் இலங்கை முதலமைச்சர் திடீரென்று ஒருதலை கோடி மறுத்துவிட்டனர். அதற்குக் காரணம் சிங்கள வெறியர்களின் வற்புறுத்துதலே யாகும். ஆட்சித்துறையிலுள்ளார் இத்தகைய செவ்விகளில் மிக்க விழிப்புடனிருந்து அஞ்சா நெஞ்சினராய்

நடுநிலை வழாது வடுவஞ்சி வாய்மொழிந்து முறை புரிதல் வேண்டும். இச்சிறு புறக்கணிப்பால் நேர்ந்த பெருங்கேடு எந்த வகையாலும் ஈடுசெய்ய வொண்ணாத பேரிழப்பாயிற்று.

தமிழர் கட்சியினர்க்கு வேறு வழியின்றி ஆகஸ்டுத் திங்களில் உண்மை மேற்கோடல் (சத்தியாக்கிரகம்) என்னும் அறப்போர் துவங்கினர். அதன் விளைவாகவே இத்தனை கொடுமைகளும் நிகழலாயின. கலகக்காரர்களின் கொடுமையால் உயிருக்கஞ்சி நெடுநாள் வாழ்ந்துவந்த வீடுவாசல்கள் உடைமைகள் முதலியவற்றை விட்டுவிட்டு நாலாயிரந் தமிழர் வடயாழ்ப்பாணம் போய்ச் சேர்ந்துவிட்டனர். இவ்வாறே யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து இரண்டாயிரம் சிங்களவர் கொழும்புக்கு வந்திருக்கின்றனர். இப்பொழுது வடகிழக்குத் தீவுப் பகுதி ஒரே குருதிக்களமாக விருப்பது பெருவருத்தம் தருவதாகும்.

இனியேனும் இலங்கை ஆட்சியாளர் நேரியமுறையில் முறை வழங்கி அமைதி காப்பாராக. சிங்களவரின் வெறிச் செயலுக்குச் சிறிதும் இடங்கொடாதிருப்பாராக. நாட்டு நலமும் மாந்தர் நலமும் ஒருங்கு விரும்பும் நல்லறிவாளர் ஒற்றுமைக்கு வழிகோலிக் கடமையை நிறைவேற்றுவாராக. இந்தியப் பேரரசினரும் தமிழரின் முறையான உரிமைப் போராட்டத்திற்கு ஒழுங்கு முறைப்படி புரியவேண்டிய உதவிகளைப் புரிவாராக.

இலங்கை ஆட்சியாளர் போக்கு மேலும் கவலைக்கிடமாக இருக்கிறது; இருசாராரையும் ஒப்ப நோக்கும் கொள்கையினைக் கைவிட்டு ஒருதலை கோடித் தமிழர் தலைவர்களைச் சிறை செய்வதும், வெளியில் வரவொட்டாது தடை பிறப்பிப்பதும், தற்காப்புக்காக ஆட்சியினர் ஆணைபெற்று வைத்துள்ள துப்பாக்கி முதலிய கருவிகளைப் பறிமுதல் செய்வதும் ஆகிய செயல்கள் கொடிய அடக்குமுறை பாட்சியாகத் தெரிகிறது. இச் செயலால் பின் விளைவினை எண்ணிப்பாராது அறமுறை திறம்பிச் சருவாதி காரம் எனப்படும் தானப்படியாட்சி தாண்டவமாடுகிறது எனத் தெரிய வருகிறது. ஆட்சியாளரும் தலைவர்களும் இவற்றை நன்கு எண்ணிச் செங்கோன்மையராவாராக.

இந்தியப் பேரரசினைப்போன்று சென்னை மாநிலத்தரசினரும் வாய்வாளாதிருத்தல் பெரிதும் வியப்பைத் தருகின்றது. இனியேனும் முன்வந்து வேண்டுவன புரிவாராக. தமிழ்மொழி, தமிழர் என்பவர்களுடைய நலத்தைநாடும் நற்றலைவர்கள் ஆங்காங்குக் கண்டனக் கூட்டம் நிகழ்வித்துத் தமிழர்க்குப் பக்கத் துணை உளதெனக்காட்டுவது அவர்தம் பெருங்கடமையாகும்.

தமிழ் எழுத்துக்கள்

[வித்துவான், திரு. கோ. வைத்தியலிங்கன்.]

தமிழ் மொழியில் எழுத்துக்களின் வரிவடிவம் அடைந்துள்ள மாற்றங்கள் பல. தொல்காப்பியர் தொடங்கி நன்னூலார் வரை ஆசிரியர் பலர் மிகச் சில இடங்களில் வரிவடிவம் பற்றிக் கூறிச் சென்றுள்ளார். இவர்கள் எழுத்துக்கள் அனைத்துக்கும் வரிவடிவம் கூறினார் அல்லர். அதற்குக் காரணம் வரிவடிவம் காலத்துக்குக் காலம் மாறலாம் என்பதும் இருக்கலாம். தொல்காப்பியர் காலத்துக்கும் நன்னூலார் காலத்துக்கும் இடையில் தோன்றிய வரிவடிவ மாற்றம் ஒன்றினைக் காண்க. “தொல்லை வடிவின எல்லா எழுத்தும்” என்பதோடு முடிக்காமல் “ஆண்டெய்தும் எகர ஒகர மெய்புள்ளி” என்று நன்னூலார் கூறியுள்ளதன் கருத்தைக் காண்க. எகர ஒகரங்களும் மெய்களும் புள்ளிபெறும் என்பதன்றோ அதன் கருத்து? இவ்வாறு எழுத்துக்களின் வரிவடிவம் மாறுதல் இயல்பே என்க.

நம் தாய்மொழியில் எழுத்துக்களின் வரிவடிவம் மிகப் பலவாய் உள்ளது என்பது அறிஞர் பலரும் வருத்தத்துடன் கூறியுள்ள முடிபு. இத்தொகை மிகுதியால் தட்டுப்பொறி (type writer) யாளரும் (Typist) அச்சகத்தில் எழுத்துக் கோப்பவரும் எழுத்தைக் கற்கும் சிறுவரும் படும் இன்னல்கள் மிகப்பல. இருபத்தாறு வரிவடிவங்களே பெற்றுள்ள ஒரு மொழி இன்று உலகாரும் மொழியாக வளர்ந்துள்ளதைக் காணும்போது “சிறுகக் கட்டிப் பெருக வாழ்” என்னும் மூதுரை நினைப்புக்கு வருகிறது. நாமும் ஏன் அவ்வாறு வாழக்கூடாது என்னும் எண்ணமும் எழுகிறது. முடியுமா என்றெண்ணி ஏங்குவோர்க்கு நம்பிக்கையூட்டி ஆக்கவேலையில் ஊக்குவதற்கே இக்கட்டுரை எழுதப்படுகிறது.

முதன் முதலில் ஆங்கிலம் எவ்வாறு எழுதப்படுகிறது என்பதைக் காணுதல் நல்லது என்று எண்ணுகின்றேன். street என்னும் ஆங்கிலச் சொல்லைக் காண்க. “ச்ட்ரீஇஇட்” என்றே அஃது எழுதப்பட்டுள்ளது. அஃதாவது மெய்யும் உயிரும் தனித் தனியே எழுதப்பட்டுள்ளன. கிளி என்பதைக் க்லிள்இ என்று தமிழில் எழுதிப் பார்த்தால் ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்டுள்ள முறை விளங்கும். ஆங்கிலத்தில் உயிர்மெய் எழுத்துக்கள் என்று தனியே வரிவடிவம் கொடுக்கப்படவில்லை. இந்த உண்மையை நினைவில் வைத்துக்கொள்ளல் வேண்டும்.

மேலும், ஆங்கிலத்தில் ஆகார ஒலியை இரண்டு அகரங்களாலும் ஈகார ஒலியை இரண்டு இகரங்களாலும் ஊகார ஒலியை இரண்டு உகரங்களாலும் ஓகார ஒலியை இரண்டு ஓகரங்களாலும் எழுப்புகின்றனர். Bazaar என்னும் சொல்லையும் Street என்னும் சொல்லையும் fool என்னும் சொல்லையும் floor என்னும் சொல்லையும் முறையே ஒலித்துக் காண்க. இந்த எடுத்துக்காட்டுக்களால் ஆகார ஈகார ஊகார ஓகாரங்களின் வரிவடிவம் விலக்கப்பட்டுள்ள முறையினை நன்கு உணரலாம்.

இவ்வாறு எழுதும் முறை தமிழிலும் உண்டு. “ நீட்டம் வேண்டின் அவ்வளபுடைய கூட்டி எழுதல் என்ற மனார் புலவர் ” என்று தொல்காப்பியனர் தம் கருத்தை உடம்பொடு புணர்த்திக் கூறியுள்ளமை நாமெல்லோரும் அறிந்ததே. அவர் இரண்டுக்கு, மேற்பட்ட மாத்திரைகளைச் சேர்ப்பதற்கே இம்முறையைக் கூறியுள்ளார். இவற்றை நாம் அளபெடைகள் என்னும் பெயரால் வழங்கி வருகின்றோம். இதனால் எழுத்துக்களின் ஒலியை நீட்ட அந்தந்த ஒலியின் வரிவடிவத்தைக் கூட்டி எழுதுதல் தமிழ்மரபு என்பது போதரும். இம்முறையை நெடில் எழுத்துக்களுக்கும் கையாளுதல் நல்லது என்றே தோன்றுகின்றது. இரண்டு குறில் களைச் சேர்த்து எழுதினால் ஒரு நெடில் ஒலி எழும். அஅ என்று எழுதினால் ஆகாரமும் இஇ என்று எழுதினால் ஈகாரமும் உஉ என்று எழுதினால் ஊகாரமும் ஒஒ என்று எழுதினால் ஓகாரமும் ஒலிக்கும். இந்த முறையால் அ, இ, உ, எ, ஓ என்னும் ஐந்து வரிவடிவங்களே போதியனவாய்த் தோற்றுக்கின்றன.

இனி, ஐகார ஒளகார வடிவங்களைக் காண்போம். இவை தமிழில் மிகை. “ கய்வேல் களிற்றொடு போக்கி வருபவன் மெய் வேல் பறியா நகும்,” என்பது போன்ற இடங்களில் ஐகார ஒலியின் வரிவடிவம் நீக்கப்பட்டுள்ளதை அறிந்துள்ளோம். இன்றோன்ன வற்றைப் போலி என்று கொண்டுள்ளனர். எஃது உண்மை எது போலி என்ற ஆராய்ச்சியில் நான் இப்போது இறங்கவில்லை. நான் கூறவந்தது, ஐகார ஒளகாரங்களை அய் அவ் என்றே எழுத முடியும் என்பதுதான். அவ்வையார், அய்ந்து என்று எழுதுவதனால் பெரிய தடை எதுவும் எழவில்லை. சிறுவர்கள் இது போல் எழுதுவதை இன்னும் நாம் நந்தம் வீடுகளில் காண்கின்றோம். சந்தியக்கரம் நரமடங்கல் போன்ற ஆராய்ச்சிக்கே இடமில்லாமல் போகும். அந்த வரி வடிவங்கள் தேவையில்லாதவை; மிகை. இதுகாறும் கூறியவற்றால் உயிர் எழுத்துக்களின் வரிவடிவம் ஐந்தே ஆகலை அறியலாம்.

இனி, உயிர்மெய் என்னும் தனி வடிவம் இல்லாமலேயே தமிழை எழுத முடியும் என்பதைக் காட்டுவேன். ந்அஅன்

க்டஉற்அ வ்அர்த்அத்உ இத்உத்அஅன். உங்க்அள்உக்க்டப்
 ப்உர்இர்த்அத்அஅ? என்ன விழிக்கிரர்களா? முயன்று
 பாருங்கள். “மெய்யின் வழியது உயிர்தோன்றும் நிலையே”
 என்னும் விதியை மறந்து விடாதீர்கள். நான் கூறவந்தது இது
 தான். உங்களுக்குப் புரிந்ததா? என்னும் வாக்கியங்களே
 மேலே காணப்படுபவை. இவ்வாறு உயிர்மெய் எழுத்துக்களின்
 வரிவடிவங்களை எழுதமுடியும். ஒலிமுறை சிறிதும் மாறாது.
 வரிவடிவ மாற்றமே ஏற்படும். முறையும் எளிது.

ஆனால், இந்த முறை புதுமையாய்க் காணப்படலாம். நாம்
 பழைய எழுத்துக்களையே எழுதிப் படித்துப் பழகிப் போனவர்
 கள். நமக்கு இது புதியது; புரியாதது. ஆனால் எழுத்துக்களை
 இந்த முறையிலேயே எழுதவேண்டும் என்னும் நிலை ஏற்படுத்திச்
 சிறுவர்களுக்கு முதலிலேயே கற்பித்துவிட்டால் எவ்வளவு
 எளிதில் அவர்கள் கற்பர். எழுத்துக்களின் வரிவடிவம் மிகவும்
 குறைந்து விடுமன்றோ? ஐந்தும் பத்தொன்பதும் ஆக இருபத்து
 நான்கே ஆகுமன்றோ? எத்தனை வசதிகள் இம்முறையால்
 பெறலாம். தட்டெழுத்துப் பொறியை எவ்வளவு எளிதில்
 அமைக்கலாம்; கையாளலாம். ஆனால் ஒரு தடை. புதியது
 என்பதுதான் அது. முதியவர்கள் எவ்வாறு புரிந்துகொள்வர்?
 பழகப்பழக அவர்கட்கும் இஃது எளிதே கைவரும். எழுத்துச்
 சீர்திருத்தக் குழுவினர் இந்த முயற்சியைச் செய்தல் நல்லது.
 இந்த முறை இந்திய மொழிகள் அனைத்துக்கும் பொருந்தும்.
 உருது மொழி ஒன்றைத் தவிர ஏனை இந்திய மொழிகள் அனைத்
 தும் இதைப் பின்பற்றலாம். எழுத்தைக் கற்கும் தொல்லை அடி
 யோடு நீங்கும். எண்ணிப் பாருங்கள். நல்லது என்று பட்டது.
 அதனால் எழுதினேன். சீர்தூக்கிப் பார்த்துச் சிறந்ததாயின்
 கொள்ளுங்கள்.

கடவுட்பெற்றி பிழம்பிலுமுண்டு

விளக்கிருந்த இடமும் விளக்கென மதிக்கப்பட்டுப் போற்றப்படுவது
 உலகறியுண்மையாகும். அதுபோல் கடவுள் தயிரில் நெய்போல் மிக்கு
 விளங்கும் படிமங்களும் கடவுளெனவே கொள்ளப்படும். காசோலை
 யாகிய உண்டியல் ரூபா நோட்டு செக்கு முதலியன காசாக மதிக்கப்படு
 வதும் இதற்கொப்பாகும். இவ்வுண்மை வரும் காஞ்சிப்புராணத்திருப்
 பாட்டானுணர் க :

“மாயை காரிய வருக்களு மெம்பிரான் வடிவ
 மாய வேலவை யருண்மய மாகுமற் றதுபோற்
 பேய னேன்பிதற் றுரையுமே கம்பர்தம் பெருமை
 தாய காதையுள் றுறுதலாற் றுகளறத் தோன்றும்.”

பட்டினப் பாலை

[திரு. அரங்க - நாகலிங்கம்]

‘பாலை’ என்பது பிரிதலையும் பிரிதல் நிமித்தத்தையும் கூறுவதாகும். அப்பிரிவு தலைமகன், தலைமகளினீங்கி பகைதணிவினை காரணமாகவோ அன்றித்தூது காரணமாகவோ பிரியினும் சிறப்பாகப் பொருள் காரணமாகவே பிரிந்து செல்வதாகச் சங்க இலக்கியங்கள் அனைத்தும் பேசி அமைகின்றன. இப்பாலை நிகழ்ச்சியும் பொருள் காரணமாகவே தலைவன் தலைவியை விட்டு நீங்கிப் பிரிந்து செல்லுவதாகவே தோன்ற நிற்பதைப் பாட்டின் போக்கு நமக்குத் தெளிவாக அறிவிக்கின்றன. இதை அறிஞர் பெருமக்கள் அனைவரும் விரும்பி ஏற்பர்.

கலித்தொகை, அகநானூறு, நற்றிணை போன்ற அகவாழ்வு நூல்கள் கூறும் பொருள் வயிற் பிரிவு போன்றும், அப்பிரிவையழுங்குமாறு தூண்டும் தோழியின் பங்கு போன்றும் தலைவனுக்கமையாது, அவன் (தலைமகன்) அக வாழ்வு வறுமைத் துன்பநோக்கி நலிய அதனேதுவாக தலைமகன் தலைமகளினின்றும் நீங்கிப் பொருளீட்டிவர (பிரிந்து போக) எண்ணுகின்றான். அதனால் தலைவி அவ்வறுமையிலும் தலைவனுடனிருந்து அறவோர்க் களித்தல், அந்தணரோம்பல், துறவோர்க் கெதிர்தல், விருந்தெதிர்கோடல் முதலிய இம்மையில் செய்யவேண்டிய நல்லறங்களனைத்தும் இழக்கப்போகும் நிலை குறித்து எண்ணி வருந்தினள். தலைமகனுடைய திருவுள்ளம் அவ்வறுமைப் பிணிக் கவலையினின்றும் தன் ஆருயிர்க் காதலியின் மனக் கலக்கநோக்கி வருந்தியது. இடையே காவிரிப்பூம்பட்டினத்து மன்னன் கரிகாலன்பாற் பொருள் பெற்று மீள அவன் நெஞ்சம் எண்ணியது. அதுகாலை அவனறிவுநெறி அச்செலவைத் தலைவியின் தண்ணிய தோளை விட்டுப் பிரியாவாறு நெஞ்சை ஒருப்படுத்தி விடுகின்றது. அதற்கேது “அவள் தண்ணிய தோள் திருமாவளவனாகிய கரிகாலன் செங்கோலளியினும் தண்ணிய தன்மையுடையதாகத் தலைவன் தோளுக்கிருந்ததாம். அவன் செல்லுகின்ற கானம், காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற்கும் தலைவனாகிய அவனிருப்பிடத்திற்கும் இடையே உள்ள அக்கானம், கொடிய வெம்மையுடையதாயிருந்ததாம். அது திருமாவளவன் மலைநீர் தோர்மீது அம்பைச் செலுத்திக் கொன்று துன்பத்தை விளைவிப்பதுபோல என்று உவமை நயங்கூறி, இத்தகைய வெய்ய கானத்தை நான் கடந்து சென்றாலும் என்கொடுமை நினைந்து தலைவி வருந்தி வாடி மெலிந்து விடுவள். ஆகவே மனத்தைக்கண்களாலே வாங்கி வாரி முடிக்கின்ற நீண்ட கரிய கூந்தலை

யுடையாளான ஆருயிர்க் காதலியை இவ்விடத்து வருந்துமாறு விட்டுப் பிரிந்து வருதற்கு ஒருப்படேன் நெஞ்சே! நீ சென்று வாழ்வாயாக” என்று நெஞ்சே செலவை எண்ண, அறிவு அச் செலவின் போக்கை அழுங்குமாறு தூண்ட, தலைவன் தான் மேற்கொண்ட செலவை பின்னொருகால் ஆற்றுவித்துப் பிரிய மனங்கொண்டவனாய்ச் செலவு தவிர்கின்றனன் என்று பாட்டின் போக்கு நெஞ்சே எண்ணி, பின் அதுவே அப்பிரிவாகிய செலவைத் தடுத்துத் தலைவனை நிறுத்தி விடுகின்றது.

ஆராய்ச்சி

இப் பாடலில் கருக்கொண்ட பொருளின்கண் தலைமகன் “நெஞ்சே! நீ செல்ல நினைந்த கானம் வேலினும் வெய்யவாயிருந்தன. இவள் தடமென்றோள் அவன் (திருமாவளவனின்) கோலினும் தண்ணியவாயிருந்தன. ஆகையால் கரிகாலனது ‘முட்டாச் சிறப்பிற் பட்டினம் பெறினும் கூடவாரேன் வாழிய’ என்றான்.” எனவே இப் பாடலில் அமைந்த தலைமகன் திருமாவளவனின் செங்கோலனியின் கீழ் வாழ்ந்து அவன் அரியவாகிய தன்மைகளை யெல்லாம் உடலோடு உள்ளமும் ஒன்றிய நிலையில் துய்த்தவன் ஆதலால் இவ்வாறு கூறிச் செலவழுங்கினன் என்பதாம். ஆகவே இவன் திருமாவளவனின் செங்கோலின் தண்மையினும் காதலியின் தோலை மிகுந்ததண்மை வாய்ந்ததாகக் கூறுவது, திருமாவளவனாகிய அவ்வரசனது கோலளி அவன் கீழ்வாழ்வோர் பலருக்கும் பொதுவாகத் தண்மையைச் செய்தலானும், தலைவியாகிய இவளதுதோள் பிற மக்களுக்கன்றி அம்மக்களுள் தனக்கே யுரிய ஒருவனாகிய அத்தலைவனுக்கே சிறப்பாகத் தனித்த சிறப்பைச் செய்தலானும் எனக் கொள்ளுதல் சாலும். தோளின் தண்மையை அவள் (தலைவி) தன் தலைமகனை தன் மார்புடன் அவனது அகன்ற மார்பை அணைத்தலான், அறிந்தான் என்க.

இனி ‘கோல்’ தன்னை யடைந்தோர்க்குத் தண்மை செய்தலும் பகைத்தோர்க்குத் தண்மை செய்யாமையான், அணைந்தாலும் புலந்தாலும் தண்மையைச் செய்யும் தலைவிதோள் எனினும் மிகமிகப் பொருந்தும்; சிறக்கும் என்றவாறு.

இதன்கண் திருமாவளவனின் கோலினும் தலைவிதோலை மிகுத்து நல்லிசைப் புலவர் உருத்திரங்கண்ணனார் கூறியது “உயர்ந்ததன் மேற்றே உள்ளாங்காலை” என்ற தொல்காப்பிய மரபியல் சூத்திர விதியால் “உயர்ந்த கோலினையே” தலைவிதோளுக்குவமை கூறினார் என்க. மற்று அவ்வயர்ந்த செங்கோலினும் தண்மையான தோள் தலைமகனின் தோள் என்று

மிசுத்துக் கூறியது பரந்த உலகிடை ஆறறிவுள்ள மக்களுயிர்க்கு
காம இன்பத்தின் தனிச்சிறப்பை உணர்த்துவான் வேண்டியே
என்க. இதனையே நமது தெய்வப் புலவர் திருவள்ளுவனாரும்
கூட,

“தாம்வீழ்வார் மென்றோட் டுயிலி னினிதுகொல்
தாமரைக் கண்ணு னுலகு.”

என்று அழகுபடக் கூறியதை ஒப்பு நோக்கியுணர்ந்து கொள்க.

இத்தகைய சிறந்த கருத்தை எவ்வக வாழ்வு நூலும் கூறி
யமையவில்லை என்று அழகாய் எடுத்தியம்பி விளக்கியுரைப்பதில்
குற்றமில்லை யாகையால் இக்கருத்தையமைத்துப் பாடிய நல்லி
சைப் புலவர் கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனார் தம் அறிவியல்
புலமையை அவர் பாடிய பட்டினப் பாலையைப் படித்தோர்
நன்குணர்வர்.

மேலும் இக்கருத்தை நோக்குகின்ற பொழுது “பட்டினப்
பாலை”ச் செய்யுளமைப்பு கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனார் தம்
இல்லற அக வாழ்வே காட்சிதரும் சிறந்த நூலாகவும் திகழ்ந்து
விளங்குவதைக் கற்றுணர்ந்தோர் தெள்ளிதின் உணர்வர் என்ப
தில் ஐயமின்று.

நல்லிசைப் புலவர் கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனார் தம்
ஆருயிர்க் காதலியோடிருந்து இல்லறம் நடாத்துகின்றழி வறி
யோர்க்கும் வாடியோர்க்கும் பொருளீந்து வாழ்ந்ததால் பொருள்
வளம் குன்றவே வாழ்க்கை வறுமையில் வாடத்தொடங்கியது.
அவ்வறுமைத் துன்பத்தைக் களைந்து வாழக் கரிகால் வளவனிடத்
துச் சென்று பொருள் பெற்றுவர எண்ணினார். இப்பிரிவுக்
குறிப்புணர்ந்த அவர் ஆருயிர்க் காதலி மிக வருந்தினள். இக்
குறிப்பு நிகழ்ச்சியை உணர்ந்த அவர், தலைவியாகிய அவளைப்
பிறிதொருகாலை ஆற்றுவித்துப் பிரிந்து செல்லக் கருதித் தன்
நெஞ்சினை நோக்கி,

“முட்டாச் சிறப்பிற் பட்டினம் பெறினும்
வாரிருங் கூந்தல் வயங்கிழை யொழிய
வாரேன் வாழிய நெஞ்சே!”

என்று கூறிச் செலவழங்குகின்றார். இத்தோடு தலைவனது
(கரிகால்வளவனது) பட்டினத்தின் சிறப்பையும், அங்கு வாழும்
மக்களின் தொழில் பண்பு முதலியவற்றையும் உள்ளவாறே
விளம்பியுரைத்து, இப்படிப்பட்ட “குறைவுபடாத சிறப்பினை
யுடைய காவிரிப்பூம் பட்டினத்தையே அக் கரிகாலன் எனக்குப்
பரிசிலாகத் தருவானாயினும், என் மனத்தைக் கண்ணிலே மயக்கி

வாரி முடித்த நீண்ட கரிய கூந்தலையுடைய என் ஆருயிர்க் காதலி தனித்து இவ்விடத்து என்னைப் பிரிந்து வருந்தி நெஞ்சுழிந்திருக்க நான் அவனைப் பிரிந்து வருதற்கு ஒருப்பேடன்! நெஞ்சமே நீசென்று வாழ்வாயாக” என்று அழகாய்க் கூறி முடித்து விடுகின்றார்.

பின் அவ்வரசன் வீரப்பண்புகளை யெல்லாம் புனைதலின்றி உள்ளவாறே யுரைத்து, மற்றும் அவன் காடுகெடுத்து, நாடாக்கி வளம் பெருக்கிக் குளந்தொட்டுச் செங்கோல் புரிந்து வாழும் முறைமைகளை யெல்லாம் கூறி முடித்து, இறுதியில் பகைவர் களைக் கரிகாலன் ஒறுத்து அழித்த நிலையைக் கூறவரும்போது அத்திருமாவளவன் தெவ்வரீது செலுத்திய அம்பினும் கொடிய வாய் இருந்தது கானம், அக்கானத்தை யான் கடந்தால் என் துன்ப வருத்தத்தை எண்ணிய என் ஆருயிர்க் காதலி வருந்தி நெஞ்சுழிந்து இறந்து படுவன். ஆதலால் அவள்தோள் திருமாவளவனாகிய கரிகாற் சோழன் செங்கோலினும் தண்மையுடையனவாயிருந்தன என்னும் அழகிய நற்கருத்தினை.

“திருமா வளவன் தெவ்வர்க் கோக்கிய
வேலினும் வெய்ய கானம்—அவன்
கோலினும் தண்ணிய தடமென்றேனே”

என்ற மூன்றடியில் தான் முன்பு காதலியை விட்டுப் பிரிந்தாற்றி யிருத்தற் கொருப்பேடன் என்று கூறியமைந்த அம்மூன்றடிக்கு ஏதுக்கூறிக் கருக்கொண்ட பொருள்களை அழகாய் முடித்து விடு கின்றார்.

பின்னொருகால் தலைவியை ஆற்றுவித்துப் பிரிந்து, தாம் இயற்றிய செய்யுளைக் காவிரிப்பூம்பட்டினத்து ஆட்சி புரிந்த கரி காற் சோழன்பாற் சென்றுகாட்ட, அவன் இப்பாடலில் தன்னை யமைத்துப் பாடிச் சிறப்பித்த தன்மையை இருள்தீரக் காட்சியி னின்றும் ஆய்ந்து தெளிந்து கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனார் அவர்களுக்குப் பதினாறு நூறாயிரம் பொன் பரிசளித்தனன். இதையே கலிங்கத்துப் பரணி,

“தழுவு செந்தமிழ்ப் பரிசில் வாணர்பொன்
பத்தொ டாறுநூ றாயிரம் பெறப்
பண்டு பட்டினப் பாலை கொண்டதும்”

என்று பாராட்டுவதைக் கண்டு தெளிக.

சுருங்கச் சொல்லின் தலைவன் ஆருயிர்க் காதலியிடம் துய்க்கும் நாளின்பத்தையிழந்து துன்பம் நிறைந்து விளங்கும் வெய்ய கானத்தைக் கடந்து வாரேன் என்றான், என்பதுவே.

தென்னவன் தீதிலன்

[திரு. மது. ச. விமலானந்தம் பி. ஏ.,]

முன்னுரை :

தென்னவன் தீதிலன் என்ற தலைப்பே திகைப்பை உண்டாக்கும். தீதற்ற கோவலனைத் தென்னவன் கொன்றான். அத்தகைய தென்னவனைத் தீதிலன் என்றால் எப்படி என்றுதான் கேட்கத் தோன்றும்; இஃது அறிவு எழுப்பும் வினா. ஆனால் இதயம் எடுத்தோதுவதோ பாண்டிமன்னன் பழியுடையனல்லன் என்பதே. அறிவு ஆயும் திறத்தது, இதயம் உணரும் தரத்தது, உணர்த்தும் தகைமையது. எனவேதான் இங்கு அறிவும் உணர்வும் முரண்படுகின்றன. இங்ஙனம் அறிவும் உணர்வும் வட, தென் துருவங்களாக இருக்க, இடையே நின்று இளங்கோவடிகள் தென்னவனைத் தீதற்றவன் என எடுத்தோதும் திறம் சொல்லும் தரமன்று. அவர் இதனை இயம்பும் முறையை யும், எடுத்தோதும் சிறப்பையும் சிறிது காண்பாம்.

சிக்கலும் செயலும் :

அத் திறம் காணுமுன்னே அடிகட்கு ஏற்படும் சிக்கலையும், அதனைச் சமாளித்து அப்பாற் செல்லும் அடிகள் போக்கையும் சிறிது காண்பது ஏற்புடைத்தாகும். புகார்க் காண்டத்தே சிறந்த பாத்திரங்களாகக் காணப்படுவோர் கோவலன், கண்ணகி, மாதவி ஆகிய மூவரே. காளை ஒருவன் பின்னே கன்னியர் இருவர் காத்து நிற்கின்றனர். ஒருத்தி உரிமை மனைவி, இன்னொருத்தி உறவுபூண்டோள். முன்னவள் குணக்குன்று, பின்னவளோ கலையின் பிறப்பிடம். இம்மூவரையும் ஒத்த சிறப்பினராக்கின் கதையும் நடக்குமாறில்லை, காப்பியமும் செல்லுமாறில்லை. கண்ணகியோ கற்பின் செல்வி, காப்பியத்தின் உயிர்நாடி. எனவே அவளைக் குறையுடையளாக்குதல் கூடாது. மாதவியும் கண்ணகியின் பிற்புலம் (Foil) என்ற முறையிலே குறையில்லாதவளாகவே காட்டிச் செல்ல வேண்டியவளாகின்றாள். எனவே கோவலனை குறையுடையன், தவறியவன் என்று கூறவேண்டியதாயிற்று. இங்ஙனம் கோவலனைக் குறையுடையனாக்கிய சிக்கலை, மதுரைக் காண்டத்தில் நிறைவு செய்கின்றார். கொலையுறப் போகுமுன் கோவலனைப் பாத்திரம் பண்பினன், இல்லோர் செம்மல், செல்லாச் செல்வன், கருணைமறவன் எனப் பலவாறு கப்பாராட்டுகின்றார்.

மதுரைக் காண்டத்தில் மேலோங்கி நிற்கும் பாத்திரங்கள் மூன்று: கோவலன், கண்ணகி, பாண்டிமன்னன். இங்கே கோவலன் கொலை செய்யப்படுமுன்னர் தன்னிகரில்லாத் தலைவனாகத் தலைவனாய் வேண்டியமையால் அவனைச் சிறப்பிக்கின்றார். கண்ணகியோ காப்பியத் தலைவி, அவளைத் தவறியவளாகக் காட்டவும் இடமில்லை; காட்டினாலும் காப்பியமே கருத்திழக்கும். எனவே அறக்கற்புடையானை மறக்கற்பினளாக மாற்றுகின்றார். இந்நிலையில் யாரைத் தவறியவனாகக் காட்டுவது? பாண்டியனையே யன்றோ? இங்ஙனம் பாண்டிமன்னவற்குற்ற குறையை நிறை செய்யும் செயலை வஞ்சிக் காண்டத்தில் நிறைவேற்றுகின்றார் நம் இளங்கோ அடிகள்.

இங்ஙனம் சிலப்பதிகாரத்தில் ஆசிரியர்க்கு ஏற்பட்ட இன்னல்கள் இரண்டு: புகார்க் காண்டத்தில் கோவலன்பால் உற்ற குறையை மதுரைக்காண்டம் கொண்டும், மதுரைக்காண்டத்தில், மதுரை மன்னனுக்கு வந்த பழியை வஞ்சிக் காண்டத்தாலும் நிறை செய்கின்றார் ஆசிரியர். பாண்டியனுக்குற்ற பழி மொழியை எங்ஙனம் வஞ்சிக் காண்டம் கொண்டு விலக்கியும் விளக்கியும் செல்கிறார் என்பதே ஈண்டு வேண்டப்படுவது. அதனைச் சிறிது காண்போம். அதிலேதான் ஆசிரியர் திறமும் ஆற்றலும் நிறைந்துள்ளது.

தீதுதீர் மதுரையும் தென்னவன் கொற்றமும்:

சலம்புணர் கொள்கையோடு சலதியாடி அளந்துகடையறியா அருள் செல்வமெல்லாம் இழந்த கோவலன், கண்ணகியையும் அழைத்துக்கொண்டு சிலம்பை விற்றுச் சீர்மையுற மதுரை நோக்கி விரைகின்றான். அதுமுதலாகவே மதுரையைப்பற்றியும், பாண்டிமன்னனைப் பற்றியும் அடிக்கடி கூறி நம் மனதில் தென் மதுரையைப் பற்றியும், தென்னவனைப் பற்றியும் அசைக்கமுடியாத நன் நம்பிக்கையையும் நல்லெண்ணத்தையும் நிலைபெறச் செய்கின்றார் ஆசிரியர். அம்முறையிலே,

‘தென்தமிழ் நன்னாட்டுத் தீதுதீர் மதுரை’

(நாடுகாண் காதை-௫௮)

‘மாண்புடை மரபின் மதுரை’

(காடுகாண் காதை-௬௩௬)

‘மதுரை மூதூர் மாநகர்’

(காடுகாண்-௧௮௮)

‘தீதுதீர் சிறப்பிற் சிறையகம்’

(புறஞ்சேரி-௪௧)

‘கோலின் செம்மையும் குடையின் தண்மையும்

வேலின் கொற்றமும் விளங்கிய கொள்கைப்

பதியெழு வறியாப் பண்புமேம் பட்ட

மதுரை மூதூர் மாநகர்’

(அடைக்கலக்காதை-௩-௬)

‘தீதுதீர் மதுரையும் தென்னவன் கொற்றமும்’ (அடை-க)

‘மணமதுரை, மாமதுரை’ (குன்றக் குரவை)

‘உரைசெல வெறுத்த மதுரை மூதூர்’ (நீர்ப்படை-கடக)

‘ஓங்குசீர் மதுரை’ (நடுகற் காதை-கஎ)

எனப் பாண்டி நாட்டையும்,

‘தீதுதீர் சிறப்பிற் றென்னனை வாழ்த்தி’ (காடுகாண்-ந0)

‘செங்கோற் றென்னவர் காக்கும் நாடு’ (புறஞ்சேரி-க)

‘தீதுதீர் மதுரையும் தென்னவன் கொற்றமும்’ (அடைக்கலம்-க)

‘பழியொடு படராப் பஞ்சவ வாழி’ (வழக்கு-நக)

‘செங்கோற் றென்னவன்’ (கட்டுரை காதை-எச)

‘தென்னவன் தீதிலன்’ (வாழ்த்து-க0)

எனப் பாண்டி மன்னனையும் பாராட்டிய இளங்கோவடிகள், பின்னரும்,

‘தென்னவன் நாட்டுச் சிறப்பும் செய்கையும்
கண்மணி குளிர்ப்பக் கண்டேன், ஆதவின்
வாழ்த்திவந் திருந்தேன்’ (காடுகாண்-டுச-டுக)

என மாங்காட்டு மறையோன் வாயிலாகவும்,

‘கோள்வல் உளியமும் கொடும்புற் றகழா
வாள்வரி வேங்கையு மான்கண மறலா
அரவுஞ் குரு மிரைதேர் முதலையும்
உருமுஞ் சார்ந்தவர்க் குறுகண் செய்யா
செங்கோற் றென்னவர் காக்கும் நாடு’ (புறஞ்சேரி-டு-க)

எனக் கொலையுறப் போகும் கோவலன் வாயிலாகவும் எடுத்தியம்பு மாற்றான் எவருள்ளத்தும் நாடும் மன்னனும் பற்றிய தலையாய நிலையாய உலையாத நல்லெண்ணத்தை உண்டாக்கி விடுகின்றார். இந்த நிலையில் பாண்டியனைப்பற்றிய பழிமொழி கூறின் எவர்தாம் எளிதில் ஏற்றுக்கொள்வர்? ஏற்க இம்மியும் துணியார்.

தீத்திறமும் தென்னவன் தவறும்:

இதற்கிடையில் கோவலன் கொலையையோ, பாண்டியன் பெருந்தவற்றையோ திடீரெனத் தெரிவித்தாரில்லை. புகார்க் காண்டத்தின் இறுதியிலேயே பின்னர் நிகழப்போகும் பெருந் துன்பத்தைச் சுருக்கமாக உணர்த்துகின்றார். கண்ணகி, தான்

ஒரு பெரும் பதியுட்பட்டதாகவும் அப் பட்டபதியில் படாத தொரு பெரு வார்த்தையைத் தன்மேல் இட்டனராகக் கோவலனுக்குற்றதோர் தீங்கெனக்கண்டு காவலன் முன்னர்க் கட்டுரைத்ததாகவும் கனவுகண்டதாகத் தேவந்தியிடத்துக் கூறுமாற்றான் பின்னர் நடக்கவிருக்கும் படுகொலையைப் பட்டும்படாததுமாகக் காட்டுகின்றார் காப்பிய ஆசிரியர்.

கோவலனும், காவல் வேந்தன் கடிநகர் தன்னில் நாறைங் கூந்தல் நடுங்கு துயர் எய்தக், குறுமகன் தன்னால் கூறை கோட்பட்டுக் கோட்டுமா ஊர்ந்ததாகவும்; தானும் கண்ணகியும் விண்ணையடைய, அணிதிகழ்போதி அறவோன்முன் மணி மேகலையை மாதவி அளிப்பவும் நனவுபோல நள்ளிருள் யாமத்துக் கனவு கண்டதாக மாடலமறையோனிடத்தில் கூறுகின்றான். இதனின்றே பின்னர் நடக்கப்போவதை முன்னரே தெள்ளத் தெளியத் தெரிந்துகொண்டோம். இங்ஙனம் உணர்ந்து உள்ளம் உறுதி பூண்டமையின், பின்னர்க் கோவலன் கொலையுண்ட போதும்கூட அவ்வளவாக அதிர்ச்சியோ, பாண்டியன்பால் பெருஞ்சினமோ எள்ளளவும் நம்பால் ஏற்படவில்லை. இங்ஙனம் படிப்படியாக நம் கவனத்தையும் கருத்தையும் குறைத்து எங்கோ ஈர்த்துச் செல்லும் இளங்கோவடிகள் திறமே திறம்! அன்றியும்,

“சேறடிச் சிலம்பில் ஒன்றுகொண்டு யான்போய்
மாறி வருவன் மயங்கா தொழிகெனக்.”

(கொலைக்கள; கூஉ-கூ௩)

கோவலன் கூறும்போதும்,

“செங்கோலும் வெண்குடையும்
செறிநிலத்து மறிந்து வீழ்தரும்
நங்கோன்றன் கொற்றவாயில்
மணிநடுங்க நடுங்குமுள்ளம்
இரவுவில்லிடும் பகன்மீன் விழும்
இருநான்கு திசையும் திர்ந்திடும்
வருவதோர் தன்பமுண்டு

மன்னவற்குயா முரைத்துமெனக் (வழக்குரை; கூ-க௨)

கோப்பெருந்தேவி கனவுகண்டு கூறுவதுகொண்டும் கோவலன் கொலையுறப் போவதையும், காவலன் தவற இருப்பதையும் திட்டவட்டமாகத் தெரிந்துகொள்கின்றோம்.

குறுமகன் கோளும் கொற்றவன் மயக்கும்:

இங்ஙனம் நம்மை நடக்கப்போகும் தீங்கு கண்டு நடுங்காத ரெஞ்சம் படைத்தவர்களாக்கிய அடிகள், அடுத்து நம் கவனத்

தையும் கருத்தையும் வேறுபக்கம் திருப்புகின்றார்: பாண்டி-
மன்னன்பால் செல்லும் நம் சிந்தையைப் பொற்கொல்லன்பால்
மாற்றிவிடுகின்றார்.

“கண்ணுள் வினைஞர் கைவினை முற்றிய
நுண்வினைக் கொல்லர் நூற்றுவர் பின்வர
மெய்ப்பை புக்கு விலங்குநடைச் செலவிற்
கைக்கோற் கொல்லன்....” (கொலைக்கள; க0௫-அ)

என்று அவனது வருகை கூறுவதுகொண்டே அவன் வஞ்ச
நெஞ்சத்தை யுணர்த்துகின்றார் ஆசிரியர். ‘காவலன் தேவிக்
காவதோர் காலணியை நீ விலையிடுவையோ’வெனக் கேட்ட
கோவலன் சிலம்பினைக் காட்ட, சித்திரச் சிலம்பின் செய்வினை
யெல்லாம் பொய்த்தொழிற் கொல்லன் புரிந்து நோக்கிப் பாண்டி-
மன்னன்பால் காட்டி வருவதாகக்கூறி ‘முன் கரந்து யான்
கொண்ட காலணியீங்குப் பரந்து வெளிப்படா முன்னம் மன்ன
வற்குப் புலம்பெயர் புதுவனிற் போக்குவன் யானெனக்’ கலங்கா
வுள்ளத்தொடு காவலனை நாடிச் சென்றான்.

இந்நிலையில் கூடல்மகளிர்தம் ஆடல் தோற்றத்திலும் பாடற்
பகுதியிலும் பண்ணின் பயத்திலும் பாண்டியன் உள்ளம்
செலுத்தவே ஊடல்கொண்டாள் பாண்டிமாதேவி. குலமுதற்
றேவி கூடாதேகவே காவலனும் காமக்களி மீக்கரக் கோப்பெருந்
தேவியின் காப்புக்கடை வாயிலை நோக்கி விரைந்தனன். இவ்
வளவிலே,

“கன்னக மின்றியும் கவைக்கோ லின்றியும்
துன்னிய மந்திரந் துணையெனக் கொண்டு
வாயி லாளரை மயக்குதுயி லுறுத்துக்
கோயிற் சிலம்பு கொண்ட(னன்) கள்வன்.”
(கொலைக்கள; க௪௨-௫)

எனப் பொன்செய்கொல்லன் கூறினன். நாட்டம் தேவிபால்
நிற்கவே, நாடாளும் வேந்தனும் சிறிதும் சிந்தியானாகிக் ‘கொன்றச்
சிலம்பு கொணர்க வீங்கெனக்’ கூறிச்சென்றான். காவலன்
ஏவவே கருந்தொழிற் கொல்லனும் ஏவலாளரைக் கொண்டு
எண்ணியது முடித்தான். தென்னவன் சிந்தை தேவிபால் நிற்கும்
போது சிறிதும் சிந்தியாது—சிந்திக்கும் நிலையில் இல்லாது,
‘கொல்ல அச் சிலம்புடன் கொணர்க வீங்கெனக்’ கூறுவோன்
நாத்தடுமாறி, ‘கொன்றச் சிலம்பு கொணர்க ஈங்கெனக்’ கூறி
விட்டான் எனின், மன்னவன் தன்னிலையிலிருந்து கூறினான்
அல்லன் என்று அறிகின்றோம். அப்படி இருக்க அவன் எப்படிப்
பொறுப்பினனாவான் என்று எண்ணவும், பொற்கொல்லன்மேல்
பொங்கி எழவுமன்றோ செய்கின்றோம்.

வல்வினையும் வேந்தன் வீழ்ச்சியும் :

இவை யெல்லாவற்றையும்விட 'வினைவினை காலமாதலின்' என்ற ஒரு பெரும் வேலையைக் கோலி, வெவ்வினைக்கும் (கொலைக்கும்) வேந்தனுக்கும் யாதொரு தொடர்பும் இல்லை யென்னும் அளவிற்கு நம்மைக் கொண்டுபோய் விடுகின்றார். பண்டைவினை பாண்டியனைப் பழியுடையவனாக்க இருக்கும் போது வேந்தன் என்செய்வான் என்றுதான் இரங்குகின்றோம். இதனை இன்னும் வலியுறுத்துவான் வேண்டி,

“காவலன் செங்கோல் வளைஇய வீழ்ந்தனன்
கோவலன் பண்டை ஊழ்வினை யுருத்தென்.”

(கொலைக்கள். ௨௧௬-௧௭)

என்றும்,

“வளையாத செங்கோல் வளைந்ததே பண்டை
வினைவாசி வந்த வினை.”

(கொலைக்களக் காதை: வெண்பா)

என்றும்,

“மணமதுரையோடு அரசுகேடுற வல்வினைவர் துருத்தகாலை.”

(குன்றக்-௫)

“ஊழ்வினைப் பயன்கொல்....”

(நீர்ப்படை-௭0)

என்று பின்னரும் கூறி வளையாத செங்கோல் வளைந்தமைக்கு ஊழ்வினையே உரிய காரணமெனக் காட்டுகின்றார்.

காவலன் செயலும் பாவலன் சிறப்பும் :

கோவலன் கொலைசெய்யப்படு முன்னர், நாடும் மன்ன னையும் பற்றிய நன்னம்பிக்கையூட்டி, மூவர் கனவாலும், கருத்து நிறை சொல்லாலும் மெல்லமெல்ல நடக்கவிருக்கும் தீவினையை யறிவித்துப் பாண்டியன்பால் செல்லும் நம் சிந்தையைப் பொற் கொல்லன்பாலும் ஊழ்வினையிடத்தும் திரும்பச் செய்து, காமக் களிமயக்கத்தில் காத்துநின்ற காவலன் குறையோ குற்றமோ உடையனல்லன் என்று அடிகள் தம் சொல்லாற்றலாலும் சொல்லு முறையாலும் நம்மையுணரச் செய்யும் நிலை நெஞ்சாரப் போற்றத்தக்கதாகும்.

இளங்கோவும் இரண்டாம் பணியும் :

எனினும் படுகொலையும், பலர்தொழு பத்தினியின் பெருந் துயரும் அறிந்தபோது நெஞ்சழிகின்றோம்; தென்னவன்பால் ஆறுப்பகையும் அடங்கா வெறுப்பும் கொள்கிறோம். குன்றாக் கொள்கைக் கோவலன் படுகொலையே நம்மைக் கொதித்தெழச் செய்கின்றது. தென்னவன் குற்றமற்றவன், குறையுடைய

னல்லன் என்பதை எடுத்தோதிய இளங்கோவடிகள், அவன்பால் ஏற்பட்டுள்ள வீண்பகையையும் வெறுப்புணர்ச்சியையும் அடியோடு விலக்கும் அரிய பணியை ஏற்கின்றார். ஏற்ற பணியை இனிதே முடிக்கின்றார். அடிகளின் அப் பணியைக் கண்டு அகமகிழ்ந்த நாம் இப் பணியையும் கண்டுகளிப்போம். களிப்பதோடு நில்லாது காவலன் குறை மறந்து, பகை துறந்து பாராட்டுவோமாக.

வாய்ப்பும் வழியும்:

பத்தினிப் பெண்ணால் பாண்டியன் மாய, பாண்டிமாதேவி மடிந்ததோடன்றி அவன் நாடும் அழற்பட்டு அழிந்தொழிந்ததை அறியும்போது நம்மையும் மீறிப் பாண்டியன்பால் பரிவு கொள்கின்றோம். பாண்டியனையுமறியாது மீறி நடந்த ஒரு கொலைக்கு இருவர் உயிர் ஈடுசெய்ய இணையற்ற தென் தமிழ் நாடும் தீவாய்ப் படுவதைக் காணும்போது எவருள்ளந்தான் இரக்கமும் ஏக்கமும் கொள்ளாது? இங்ஙனம் யாவரும் இரக்கம் கொள்ளும் எனிய வாய்ப்பை இனிய வழியாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டு தனது இரண்டாம் பணியை மேற்கொள்ளுகின்றார் இளங்கோவடிகள்.

வருவது வந்தே தீரும்:

பாண்டியன் தவறுதற்குக் காரணம்பண்டைச் செய்வினையே என்பதை வலியுறுத்துமாற்றான் ஒரு கதையையே கற்பிக்கின்றார். தீக்கடவுளே, 'இங்ஙனம் தவறு நேரும் நாள்வரும், அதுபோது தீதுதீர் மதுரையைத் தீயிடப் பண்டேயோர் ஏவ லுடையேன்' என்று கூறுகின்றது. அடுத்தது மதுரா பதித் தெய்வமும் கோமகன் ஊழ்வினைப்படுதல்பற்றியும், கோவலனுக்குத் தீதுற வந்த வினைபற்றியும் விளக்கம் தருவது கொண்டே முற்பிறப்பிற் கேற்ற வண்ணமே இப் பிறப்பிலும் அனைத்தும் நடக்கின்றது என்று அறிகின்றோம். எனவே பண்டைச் செயலுக்கேற்ப நடப்பது நடந்தே தீரும், நடப்பதை நிறுத்த நம்மால் இயலாது என்று உணருகின்றோம்.

காவலனுக்கு வந்துற்ற கடுவினை:

சீர்த்தகு சிறப்பின் வார்த்திகள் தன்னைக் கோத்தொழில் இனையவர் கோமுறையின்றிப் படுபொருள் வெளவிய பார்ப்பான் இவனென விடுசிறைக் கோட்டத்து இட்டபோது, வார்த்திகள் மனைவி கார்த்திகை என்பாள் அலந்து புலந்து அரற்றியமை காரணமாக,

“ஆடித் திங்கள் பேரிருட் பக்கத்து
அழல்சேர் சூட்டத்து அட்டமி ஞான்று

வெள்ளி வாரத்து ஒள்ளொரி யுண்ண
உரைசால் மதுரையோடு அரசுகே டுறுமெனும்
உரையும் உண்டு.” (கட்டுரைகாதை, க௩௩-௩௪)

என உணருகின்றோம். இங்ஙனம் மன்னன் தவற, மதுரை எரி யுண்ணும் என்று அறியும்போது இதற்கு எவரும் பொறுப் பன்று என்றும் அறிகின்றோம்.

கோவலனுக்கு வந்த கொடுவினை :

முந்தைப் பிறப்பிற், சிங்கா வண்புகழ்ச் சிங்கபுரத்துச் சங்கமன் தன்னைப் பரதன் என்பான் ஒற்றன் இவனென வேந்தற் குக் காட்டிக் கொலைசெய்தானாக, சீற்றங்கொண்ட சங்கமன் மனைவி நீலி என்பாள்,

“எம்முறு துயரஞ் செய்தோ ரியாவதும்
தம்முறு துயரமிற் றாகுக வென்றே.”
(கட்டுரைகாதை, க௬௪-௮)

விழுநிலையில் இட்ட வழுவில் சாபத்திற்கிணங்க அப் பரதனே கோவலனாகப் பிறந்து குறுமகன் தன்னால் கொலை வாய்ப் பட்டான் என்று அம்மதுரா பதித்தெய்வம் கூறுவது கொண்டும் பண்டைச் செய்வினையே இப் பிறப்பில் இங்ஙனம் வந்துற்றதென அறிகின்றோம். இவ்விரு கூற்றாலும்,

“பிறர்க்கினனா முற்பகற் செய்யிற் றமக்கினனா
பிற்பகல் தாமே வரும்.” (குறள். ௩௧௬)

என்றும், ‘தீதும் நன்றும் பிறர் தரவாரா’, அம்முறையில் தென் னவன் என்னவிதமான குற்றமும் புரிந்தவனாகான் என்று தெளி கின்றோம். தெளிந்த நிலையில் தென்னவன்பால் நின்றதாக நாம் நினைக்கும் குறையும் மறைந்தோடுகின்றது. இல்லையா?

குட்டுவன் நோக்கும் கொற்றவன் குறையும் :

அடுத்துச், சிறப்பிற்குன்று செங்குட்டுவன் இக் குறையை எக் கண்ணோட்டத்தோடு காண்கின்றான் என்று கூறி இன்னும் நம்மைத் தேற்றித் தெளிவிக்கிறார்.

“மழைவளங் கரப்பின் வான்பே ரச்சம்
பீழையுயி ரெய்திற் பெரும்பே ரச்சம்
குடிபுர ஷண்டுங் கொடுங்கோ லஞ்சி
மன்பதை காக்கு நன்குடிப் பிறத்தல்
துன்ப மல்லது தொழுதக வில்லெனக்” (காட்சி, ௧00-௪)

கோலேந்தும் கொற்றவற்கு இழுக்கு ஏற்பட இடமும், வழக்கி விழ வாய்ப்பும் நிறைய உண்டென உணர்த்தி, நமக்கு, மன்னர்

பொறுப்பையும் மாசுறும் தன்மையையும் அறிவுறுத்துகின்றார் அடிகள். அதுகண்டு நாமும் வேந்தனது விழுநிலையை விளங்கிக் கொள்கின்றோம், விளங்கிக் கொள்வதோடின்றி வேந்தன் (பாண்டியன்) பால் வைத்த வெறுப்பையும் விடுக்கின்றோம்.

“எம்மோ ரன்ன வேந்தற் குற்ற
செம்மையின் இகந்தசொற் செலிப்புலம் படாமுன்
உயிர்பதிப் பெயர்த்தமை யுறுக லீங்கென
வல்லினை வளைத்த கோலை மன்னவன்
செல்லுயிர் நிமிர்த்துச் செங்கோ லாக்கியது.”

(காட்சி, ௧௫-௧௬)

என்ற குட்டுவன் கூற்றால், பகை மன்னனே பாண்டிமன்னன் பழியைச் சுட்டாது நலம்பாராட்டும்போது, நாமேன் கொற்றவன் பால் குறைகாண வேண்டுமென்ற வெறுப்புநிலை விடுத்து விருப்பு நிலைக்கு வந்துவிடுகின்றோம். மன்னவர் ஏற்கும் பொறுப்பு இன்ன லுடைத்து என்பதையும், வல்லினையால் வளைந்த கோலைத் தன் நல்லுயிர் கொடுத்தே நிமிர்த்தும் தென்னவன் தன்மையையும் தூய்மையையும் தெற்றென உணருகின்றோம். உணரும் நிலையில், ‘எல்லோரிடத்தும் குறையுண்டு; ஆனால் ஒருவரிடத்தும் ஒரு குற்றமும் இல்லை’ என்ற முடிவிற்கு நம்மைப் படிப்படையாகக் கொண்டுவரும் அடிகள் ஆற்றலே ஆற்றல்!

தென்னவனும் தென்தமிழ்ப் பாவையும் :

மாற்று வேந்தனைக் கொண்டே இழிமொழி கூறுது, ஏற்றிப் போற்றச்செய்த இளங்கோ அடிகள், இறுதியாகக் குறையுற்ற கொங்கச் செல்வியே கொற்றவன்பால் குற்றமில்லை என்று கூறுமாறு செய்கின்றார். தென்னவனே தீது செய்தவனெனச் சீறியெழுந்த அதே தென்தமிழ்ப் பாவை,

“கோவேந்தன் தேவி! கொடுவினை யாட்டியேன்
யாவுந் தெரியா இயல்பினேன்.” (வஞ்சினமாலே, ௧-௨)

என்றும், ‘கடுவீனையேன் யான்’, ‘மணமதுரையோடு அரசுகேடுற வல்லினை வந்துருத்த காலே’ என்றும், இறுதியாகத்,

“தென்னவன் தீதிலன் தேவர்கோன் தன்கோயில்
நல்லிருந் தாயினான் அவன் தன்மகள்.” (வாழ்த்து. ௧0)

என்று கூறுகின்றாள்—அல்ல கூறச்செல்கின்றார் அடிகள். குறை நேர்ந்த குடமலையாட்டியே, ‘கொற்றவன் குறையுடையனல்லன், அவனுடைய மகளே நான்’ எனக் கூறும்போது, இனி நமக் கென்ன வேலை இருக்கிறது? பலர் தொழு பத்தினியே பாண்டியன் பழியுடையனல்லன் எனக் கூறித் தன்னையும் அவன் மகளாக்கி

உறவும் உரிமையும் பாராட்டும்போது, தென்னவன் குற்ற முடையன் என்றோ, குறையுடையன் என்றோ இடைநின்று நாம் கூற என்ன இருக்கிறது? நாவும் எழுமோ? நாமும் நம் பத்தினிக் கடவுளாம் கண்ணகியோடு சேர்ந்து 'தென்னவன்-தீதிலன்' என்று தானே கூறமுடியும்—கூறவும் வேண்டும்.

இங்ஙனம் கோவலன் கொலைக்குமுன்பு, பாண்டிமன்னன் பழியுடையனல்லன், ஊழ்வினைப் பயனே ஓங்கிய கோலை வளைத் தது—கோவலனது கொடுவினையே படுகொலைப்படக் காரண மாயிற்று என்பவற்றைத் தீத்திரம் கொண்டும், பொற்கொல்லன் கொண்டும், திறமுடன் எடுத்தோதிப் பின்னர், படுகொலை நேர்ந்தபோது கோவலன் கொலைக்குக் காவலன் எத்துணையும் பொறுப்பாளியன்று, என்பதைப் பழவினையாலும், சேரன், சிலம்பில் வென்ற சேயிழை ஆகியோர் கூற்றாலும் சிறுகச்சிறுகப் படிப்படியாக நம்மை நெகிழ்வித்து நிலைதடுமாறச் செய்யும் சேர நாடு தந்த செந்தமிழ்ச் செல்வராம் இளங்கோவின் எழுத்தாற்ற லையும், எண்ணப் போக்கையும் கண்டு வியந்தோம். வியந்து நின்ற நாம் நம்மையும் மீறித் 'தென்னவன் தீதிலன்' என வாழ்த்தவும் செய்கின்றோம்.

எழு குளிறு மிதித்த ஒருபழம்

[திருவையாறு, திரு. இரா. இராமானுசம்]

பரணர் பாடியுள்ள குறுந்தொகைச் செய்யுளில் (௨௪) "எழுகுளிறு மிதித்த ஒருபழம்" எனும் சொற்றொடருக்கு உரையாசிரியர், "எழு நண்டு களால் மிதிக்கப்பட்ட ஒரு அத்திப் பழம் போன்று" என உவமையை விளக்கியுள்ளார். அவரே, 'எழுகளிறு' எனவும் பாட வேறுபாடுண்மையை யுஞ் சுட்டியுள்ளார்; "எழுகுளிறு" என்பதினும் 'எழுகளிறு' என்பதே சிறப்புடைத்தாகத் தோன்றுகின்றது. எங்ஙனமெனில், முதற் கண் மிதித்தற் றொழிலும், எழுகின்ற தொழிலும் களிற்றிற்கே உடைய தனிச் சிறப்புத் தொழில்கள். நண்டிற்கு, மிதித்தலும், எழுதலும் உண்மையாகக் கொள்வது பயனின்று. எழு என எண்ணுப்பொருளில் வைத்தமையும் பொருட் சிறக்காது. எழுகளிறு எனப் பொருள் கூறுங் கால் "இயல்பாக எழுகின்ற களிறு" என வினைத் தொகையாகப் பொருள் கோடல் வேண்டும். எழும் எனும்போதும் "இயல்பாக எழும்" எனப் பொருள் கோடாது போயின், ஆண்மை மிகு களிறு சிறு அதவப் பழத்தை மிதித்தல் அதன் ஆண்மைக்கு இழுக்கன்றோ? எனவே "எழுகளிறு" எனும் பாடமே சிறப்புடைத்து எனலாம்.

வள்ளுவர் காட்டிய அருள்நெறி¹

[திருவாட்டி, மேரி மாசிலாமணி அம்மையார், எம்.ஏ., எல்.டி.]

(செல்வி, சிலம்பு நட - பரல் - கூ, சஉச ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

மேலும் ஒருசில இடங்களில், 'பறவைகளின் அரண்' (Bird Sanctuary) நிறுவப்பெற்று, ஆயிரக்கணக்கான பறவைகள் அவ்விடம் குழுவியிருக்கவும், அவைகளுக்கு ஒருவரும் ஒரு தீங்கும் செய்யாதிருக்கவும் ஒழுங்கு செய்யப்பெற்றிருக்கின்றது. தற்காலத் தமிழ்ப் புலவர்கள் வரிசையில் சேர்ந்த கவிமணி தேசிக விநாயகம் பிள்ளையவர்கள், 'குதிரைகளின் புலம்பல்' என்றதோர் அரிய பாவில், குதிரைகள் மக்கட்காற்றும் தொண்டையும், மக்கள் குதிரைகட்கிழைக்கும் இன்னல்களையும் எடுத்துக் கூறி, மக்கள் பிராணிகளிடத்து அருள்நெறியைக் கடைப்பிடிக்கவேண்டுமென்று காட்டுகிறார். இவ்வாறே தற்காலப் புலவர்களுள், பாரதியார் போன்ற புலவர்கள் 'பாப்பாப் பாட்டு' முதலிய பாட்டுக்களால், மக்கட்கும் பிராணிகட்கும் உள்ள தோழமையைக் காட்டுகக் காட்டிப் பாலர் உள்ளத்தில் அருள்நெறியைப் பசுமாத் தாணிபோல் பதிய வைக்கின்றனர்.

“கொத்தித் திரியும் அந்தக் கோழி—அதைக்
கூட்டி விளையாட்டி பாப்பா;
எத்தித்திரியும் அந்தக் காக்கைக்(கு)
இரங்கிட வேண்டுமடி பாப்பா.”

என்று பாரதி பாடலைக் குழந்தைகள் பாடும்போது, அவைகள் உள்ளத்தில் அருள்நெறி தழைத்தற்கு வித்திடுகிறார் எனலாம். வள்ளுவர் தமது குறளில், ஆயிரம் வேள்வி செய்தலைக் காட்டிலும், ஒர் உயிரைக் கொன்று உண்ணாதிருத்தல் சிறந்த அறமாகும் என்பதை,

“அவிசொரிந்து ஆயிரம் வேட்டலின் ஒன்றன்
உயிர் செகுத்து உண்ணாமை நன்று.”

என்றும்,

“உற்றநோய் நோன்றல் உயிர்க்குறுகண் செய்யாமை
அற்றே தவத்திற்(கு) உரு.”

என்றும் கூறுகிறார்.

உயிர்களிடத்து அருளில்லாதான், பல்வகை அறச் செயல்களையும் செய்ய முற்படலாம். உலகில் பெயரும் புகழும் பெறவேண்டுமென்று எண்ணிப் பற்பல தருமங்களைச் செய்யலாம்.

1. திருவள்ளுவர் திருநாளில் ஆற்றிய சொற்பொழிவு.

என்னும் அதனால் உண்மைப் பலனில்லை. உண்மை ஞானத்தைப் பெறாதவன், பெரிய பெரிய தத்துவப் பொருள்களாகிய மெய்ப்பொருளின் பகுதிகளை ஆராய முடியுமோ? அவன் தகுந்த ஞான நிலையைப் பெறாததால் அவனது அரைகுறை ஞானம், மெய்ப்பொருளைத் தவறாக அறியும்; இல்லையேல் அதை அழித்து விடும். அவ்வாறே பலவகை அறச் செயல்களையும் செய்தற்கு அருள் இன்றியமையாதது. துறவறம் பூண்ட மணிமேகலை, மக்களிடத்து அருள்கொண்டு, பசிப்பிணி தீர்க்க வந்தாள். அவள் செய்த அறச் செயல், தெளிந்த அருள் உள்ளத்துடன் பிணிக்கப்பட்டது.

“தெருளாதான் மெய்ப்பொருள் கண்டற்றால் தேரின்
அருளாதான் செய்யும் அறம்.”

என்றார் நாயனாரும்.

மேலும் அருள் செய்தலுக்கு எளிதாக வழியையும் வள்ளுவர் காட்டுகிறார். தன்னைக்காட்டிலும் வலியவர், தன்னைத் துன்புறுத்த வரும்போது, அவர்கள் எதிரே ஒருவன் அஞ்சி நிற்கின்றான் அன்றே. ஆகவே தன்னைக் காட்டிலும் மெலியாரைத் தான் துன்புறுத்த வாய்ப்பிருக்கும்போது, தான் முன்னிருந்த நிலையை அவன் நினைக்கவேண்டும் என்கிறார். அங்கனம் நினைப்பானே யாகில், அவன் உள்ளத்தில் அருள் தோன்றும் என்கிறார் வள்ளுவர். வாழ்க்கைக்கு மிகவும் பயன்படும் கருத்து இது. இக் கருத்தையே ஏசுபிரானும் ‘மனிதர் உங்களுக்கு என்ன செய்ய வேண்டுமென்று விரும்புகிறீர்களோ, அதையே நீங்களும் அவர்களுக்குச் செய்யுங்கள்’ என்றார்.

“வலியார்முன் தன்னை நினைக்கதான் தன்னின்
மெலியார்மேல் செல்லும் இடத்து.”

என்கிறார் வள்ளுவர்.

வள்ளுவர் அருளுடைமை என்னும் அதிகாரத்தில் அன்பின் முதிர்ந்த நிலையாகிய அருள்நெறியைத் தெளிவாக எடுத்துக் கூறுகிறார். துறவறவியலில் ஏனைய அதிகாரங்களிலும், அருளுடைமையின் சிறப்பை ஆசிரியர் சுட்டிக்காட்டுகிறார். பிறர் பொருளைக் கவராதிருத்தல், வாய்மையுடைமை, கோபம் கொள்ளாதிருத்தல், எவ்வுயிரையும் கொல்லாதிருத்தல், புலால் மறுத்தல், பல்வகை உலக பாசங்களையும் துறத்தல், இப்பண்புகள் அருளுடைமைக்குத் துணையுறுப்பாய் நிற்கின்றன. இதுபற்றியே, கள்ளாமை, வாய்மை, வெஃகாமை, கொல்லாமை, புலால் மறுத்தல், அவாவினமை முதலிய அதிகாரங்கள் வகுக்கப்பட்டுள்ளன.

“எனத்தானும் எஞ்ஞான்றும் யார்க்கும் மனத்தானும்
மாணசெய்யாமை தலை.”

என்னும் பாடலில், அருளுடைமையின் உச்சநிலையைக் காண்கிறோம். எவ்வளவு சிறியதாயிருந்தாலும், எவ்வகைச் சந்தர்ப்பத்திலும் ஒருவன் தன் மனத்தில் தீமை என்று தெரிந்த ஒன்றைச் சொல்லுதலும் ஆகாது, செய்தலுமாகாது. இதுவே தலையாய அறம் என்றார் வள்ளுவர். தன்னெஞ்சறிய ஒருவன் தீமை பிறர்க்குச் செய்யலாகாது என்பது வள்ளுவர் குறிக்கோள். சிற்சில வேளைகளில் நாம் அருள் மனத்துடன் சொன்ன சொல்லோ, செய்த செயலோ, அயலார் வாழ்க்கையில் எதிர் பாரா இன்னல் தரலாம். இங்ஙனம் நேரிடினும், அருள் உள்ளம் கொண்டு செய்த செயலை நற்செயலாகவே கொள்ளவேண்டும். ஒரு காரியம் சித்திபெறுதலினாலோ, அக் காரியத்தின் இறுதி நிலைத் தன்மையாலோ, ஒருவனது செயலின் சிறப்பைக் கணிக்காது, அவன் அருள் உள்ளம் கொண்டு செய்த செயல் சித்தி பெறாவிடினும், அதை நற்செயல் என்றும், அவன் அருள் நீங்கிச் செய்த செயல் சித்திபெற்றாலும், தீச்செயல் என்றும் கொள்ளல் வேண்டும். ஆங்கிலத்தில், செயல் முடிவையே முக்கியப்படுத்தி அதை எவ்வாறேனும் செய்துமுடித்தலா, இல்லையேல், செயல் முடிவைக் கருதுவதைக் காட்டிலும், அதைச் சிறந்த முறையில் செய்தலா, எது சிறந்தது என்று ஒரு வழக்குண்டு (End justifies means; and means justify the end) இவ் வழக்குக்கு வள்ளுவர் பதிலளிக்கிறார். ஒரு செயலின் முடிவை, அது எவ்வகை உள்ளத்துடன் செய்யப்பட்டது என்று பார்த்துத் தீர்க்கவேண்டும் சொல்லும் பிழைபடலாம்; செயலும் சித்திபெறுதிருக்கலாம். எனினும் மனது பிழைபடுதலில்லை. ஆகையால் ‘மனத்தானும் மாணச் செயல்’ என்றார்.

ஆண்டவன் அருள்

அருள் நெறியை மக்கட் சமுதாயத்திற்குரிய தொரு தலையாய அறமாக நாம் கொள்ளல் வேண்டும். உலகம் யாவிலும் வியாபித்திருப்பது ஆண்டவனது திருஅருள். உலகின்கண் அருள்நெறியை நமது குறிக்கோளாகக் கொள்ளவேண்டுமே யாகில், ஆண்டவன் அருள் நம்மை யாட்கொள்ளவேண்டும். அவன் அருளை, வேண்டியவர் யாவருக்கும் அவன் விரும்பியளிக்கின்றான். இராமலிங்க அடிகள்,

“அப்பாநான் வேண்டுதல்கேட்டு அருள்புரிதல் வேண்டும்
ஆருயிர்க்கு எல்லாம்நான் அன்புசெயல் வேண்டும்
எப்பாரும் எப்பதமும் எங்கணும்நான் சென்றே
எந்தைநினது அருட்புகழை இயம்பியிடல் வேண்டும்!”

என்கிறார். ஆண்டவன் அன்புருவாய் உலகில் கலந்திருப்பது போலவே, அருளுருவாயும் தோன்றுகிறார். தாயுமான சுவாமி களும்,

“ அங்கிங் கெனாதபடி எங்கும் பிரகாசமாய்
ஆனந்த பூர்த்தியாகி அருளொடு நிறைந்தது.”

என்று ஆண்டவனைக் குறித்துக் கூறுகிறார்.

நாம் அன்பு செய்தற்குரிய அழகிய பொருள் ஒன்றைக் காணும்போது, அப்பொருளை ஆண்டவனின் அருளால் வந்ததாகவே கருதுகிறோம். ஆண்டவன் அருள் கூட்டித் தந்த பெருமபேறு இதுவென்று அகமகிழ்ந்து ஆண்டவனைத் துதிக்கிறோம். நம்பி ஆரூரர், கற்பகத்தின் பூங்கொம்பாகிய, காமன் தன் பெரு வாழ்வாகிய பரவையாரைக் காண்கிறார். ஆரூரர் ஆண்டவருக் கடிமைப்பட்டவர். ஆகையால் பரவையாரைக் கண்ட அவர் பலவாறு அதிசயித்துப் பின் இப் பெண் திலகம், ‘அற்புதமோ, சிவனருளோ, அறியேன்’ என்கிறார். சிவன் அருள் தந்த பேராகப் பரவையாரைக் கருதியதில் தான் எத்தனை அழகு தொனிக்கிறது. உலகப் பற்றுக்களையும் தொடர்புகளையும் ஆண்டவன் அருள்கொண்டு, சீரிய வழியில் செலுத்தல் வேண்டும். ஆண்டவன் அருளே, நாம் இவ்வுலகில் வாழ்க்கைக் கலத்தை அருள் நெறியில் செலுத்துதற்கு உதவி புரிகிறது என்பதையே வள்ளுவர், ‘பற்றுக் பற்றுறன் பற்றினை’ என்றார்.

அன்பர்களே, வள்ளுவப்பெரியார் காட்டிய பல்வேறு நெறிகளுள், அன்பு, அருள் நெறிகளைப்பற்றிய ஒருசில குறிப்புகளை இவண் எடுத்துக் கூறுதற்குரிய வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்ததற்கு நான் பெரிதும் மகிழ்கிறேன். அன்பு இல்லறத்திற்குரிய பண்பென்றும், அருள் துறவறத்திற்குரிய பண்பென்றும் நாம் கொள்ளாமல் அன்பும் அருளும் எவ்வகை யறத்திற்கும் பொருந்திய பண்புகளென்றும் கூறுதலே சிறப்புடைத்தாம். ஒருவகையில், வள்ளுவர் கூறும் இல்லறம், ஒருவனது குடும்ப வாழ்க்கையைச் சுட்டிக் காட்டுகிறது. குடும்ப வாழ்க்கையின் உயிர்நிலைப்பண்பு அன்பே. வள்ளுவர் கூறும் துறவறம் சமுதாய நிலையை அடிப்படையாகக் கொண்டது. துறவறம் பூண்டவர் களுக்குரிய நிலையை மாத்திரம் சுட்டிக்காட்ட வேண்டுவதில்லை. ஒரு சமுதாயத்தில், தொடர்பற்ற மக்களுடன் நாம் சேர்ந்து வாழ்கிறோம் ஆகையால் அவர்களிடத்து அருள் செய்து அவர்கள் இன்னல்களை நம் இன்னல்போல் கொள்கிறோம். ஆகையால் உலக வாழ்க்கையில் இவ்விரு நெறிகளும் மனிதனின் இருவகை நிலைகளுக்குரிய நெறிகளாக அமைகின்றன. மனித

னது வாழ்க்கை இவ்விரு நிலைகளையே கொண்டுள்ளது. தனி மனிதன், தன் குடும்பத்தில் அன்புடன் வாழ்கிறான். குடும்பத்திலுள்ள தனிமகன், சமுதாயத்திலுள்ள அயலாருடன் அருளுடன் வாழ்கிறான்; வாழவேண்டும். ஆகவே அன்பு நெறியையும் அருள் நெறியையும் அறிந்து, அவை கூறுமாறு மக்கள் வாழ்க்கையை நடத்தினால், மானிடப் பிறவியில் கிடைக்கும் பேறுகளைத்தாம் அவர்களுக்குக் கிடைக்கும். அந்நெறிகளை மக்கள் தேடிக்கண்டடைய வேண்டுமன்றோ? “தேடுங்கள் அப்பொழுது கண்டடைவீர்கள்” என்றார் ஏசுபிரான்.

அன்பர்களே இதுகாறும், வள்ளுவப் பெரியாரது பாக்களிற் சிலவற்றையும், அப் பெரியார் கூறிய சில கருத்துக்களையும் ஆராய்ந்தோம். வள்ளுவர் பெருமையை உலகெங்கும் பரவச் செய்தல் நம்கடன். அழகுத் தெய்வம் தாண்டவமாடும் இத்தீவில் தமிழராகிய நீங்கள் ஒன்றுகூடி, வள்ளுவர் நாளைக் கொண்டாடுதல் திருவள்ளுவருக்குச் செய்துள்ள பல்வகைச் சிறப்புக்களுள் ஒன்றாகும். இங்குள்ள திருமறைக்கழகம், இவ்வாறு தொண்டாற்றி வருவது இந்தியாவிலுள்ள தமிழர்களாகிய எங்கட்குப் பெரியதோர் ஊக்கம் அளிப்பதாயுள்ளது. செந்தமிழை ஓயாது வளர்த்துவரும் இந்நாட்டில், இத்திருமறைக் கழகம், பல்லாண்டு தொண்டாற்றி ‘என்றுமுள தென் தமிழ்’ எழிலுடன் விளங்கச் செய்வதாக உங்களிடமிருந்து, நாங்களும் ஊக்கம் பெற்றுச் செல்வோமாக.

திருவருள்

[நாஞ்சில், திரு. கா. கணபதி]

பொன்னைப் பொருளைப் பெற்றாலும்
புகழை அறிவைப் பெற்றாலும்
மன்னர் அலுவல் பெற்றாலும்
மாறா இன்பம் பெற்றாலும்
கன்னல் மொழியா லின்புறுத்தும்
கலைசேர் சேய்கள் பெற்றாலும்
மன்னும் இறைவன் திருவருளை
மறவேன் மறவேன் மறவேனே!

தமிழர் கொடி வாழ்த்து

[விந்துவான், திரு. பெ. கோவிந்தன்]

சேல்புலி வல்வில் திகழுங்கொடி

செந்தமிழ் நாட்டார் வணங்குங்கொடி
நால்வகைத் தானைகள் பின்னொடர
நானில மெங்கும் நடந்தகொடி
மால்வரை யிமய முடிமிசைத்தம்
வலிமையைப் பொறித்த மன்னர்கொடி
வேலெதிர் பாயினும் அழித்திமையா
விழ்பெறு திறல்மிகு தமிழர்கொடி.

(க)

சேரரும் சோழரும் பாண்டியரும்

சேர்ந்துமுன் வணங்கும் சிறந்தகொடி
வீரரும் கரிபரி தேரினரும்
வேந்தரும் ஏந்திய விளங்குகொடி
நீருறு கடலினைக் கடந்தகொடி
நிலத்திடை யெங்கும் பறந்தகொடி
பாரிடைப் படையொடு வந்தெதிர்ந்த
பகைவரைப் பணிவித்த தமிழர்கொடி.

(உ)

நீரிடைச் சேல்செலும் நீர்மையென

நேரார் நீத்தத் தெதிருங்கொடி
போரிடை வந்தெதிர் யானைகளைப்
புலிபோல் பகைவரை யழிக்குங்கொடி
கூரிய கணையுறு வல்விலெனக்
கூடலர் தானையைக் கொல்லுங்கொடி
பாரிடைப் பகைவரைப் பொன்றுவித்துப்
பறந்தலை யெங்கும் நிமிர்ந்துயர்க.

(ஈ)

கணவரை மக்களைக் களத்துய்த்துக்

காரிகை யார்கள் காத்தகொடி
அணியொடு செலுந்தேர் இவுளிமத
யானை மறவர்கள் காத்தகொடி
மணிமுடி தாங்கிய சென்னிபெறு
மன்னர் மறத்தொடு காத்தகொடி
பணியலர் பணியத் தமிழ்வளரப்
பாரிடை யெங்கும் பறந்துயர்க.

(ஐ)

அன்னை செந்தமிழ் முணங்குவாழ்க

அவளுறை செந்தமிழ் நாடுவாழ்க
மன்னு புகழொடு நெடுங்காலம்
வாழ்ந்த தமிழ்க்குடி யோங்குகவே.
தென்னருள் சோழருங் கொங்கர்களும்
சேர்ந்து வணங்கும் சிறந்தகொடி
பன்னெடுங் காலம் தமிழ்நாட்டில்
பகைவரும் பணிந்திடப் பறந்துவாழ்க.

(ஔ)

தென்னிந்திய தமிழ்ச்சங்கம், திருநெல்வேலி

தமிழ்ப்புலவர் மாணவர் தேர்வு

1958 மாசித்திங்களில் சென்னை மாநிலத்திலுள்ள பல புலவர் கல்லூரிகளிலும் சென்னைப் பல்கலைக்கழக வித்துவான் பட்டத்தேர்வு வகைக்குப் பயின்று விண்ணப்பிக்கும் மாணவர்களை ஊக்கும் வகையில் 1951 முதல் இச் சங்கத்தார் நடத்தி வரும் தமிழ்ப்புலவர் மாணவர் தேர்வில் இவ்வாண்டு.

	விண்ணப்பித்தவர் எழுதியவர் தேறியவர்		
வித்துவான் இறுதிநிலை	68	64	55
„ முதலநிலை	80	73	61
„ புகுமுகம்	5	4	3

இவர்களில் ஒவ்வொரு வகுப்பிலும் முதற்றகுதியில் தேர்ந்த முதல் மூவருக்கும் ரொக்கப் பரிசுகள் குறித்தபடி வழங்கப் பெறும். இவர்களுக்கும் மற்றும் தேர்ந்தவர்களுக்கும் தகுதித்தாளர்கள் வழங்கப்பெறும்.

வித்துவான் புகுமுகம்

281. அ. சோமசுந்தரம், திருவள்ளூர் செந்தமிழ்ப்புலவர் கல்லூரி, திருநெல்வேலி
 277. உலகம்மாள் அண்ணி „ 2-ஆம் பரிசு ரூ. 20.
 2-ஆம் பரிசு ரூ. 15.

வித்துவான் முதலநிலை

461. திருஞானசம்பந்தம், பல்கலைக்கல்லூரி, தருமபுரம்.
 408. சுப்பிரமணியன், K. V. S. S. கல்லூரி, திருப்பனந்தாள்.
 431. மு. சிங்காரவேலன், சாந்தவிங்க அடிகள் கல்லூரி, பேரூர்.
 2-ஆம் பரிசு ரூ. 40.
 2-ஆம் பரிசு ரூ. 30.
 3-ஆம் பரிசு ரூ. 20.

வித்துவான் இறுதிநிலை

273. இரா. கலியபெருமாள், கரந்தைப் புலவர் கல்லூரி, கரந்தை.
 254. பெ. கிருட்டிணராசன், அரசர் கல்லூரி, திருவையாறு.
 241. K. மாரீமுத்து, K. V. S. S. கல்லூரி, திருப்பனந்தாள்.
 3-ஆம் பரிசு ரூ. 50.
 2-ஆம் பரிசு ரூ. 35.
 3-ஆம் பரிசு ரூ. 25.

புகுமுகம் மூன்றந்தகுதி

279. சாவித்திரி, K. V. S. S. கல்லூரி, திருப்பனந்தாள்.

முதனிலை

முதற் தகுதி

- 402. கிருஷ்ணமூர்த்தி, K. V. S. S. கல்லூரி, திருப்பனந்தாள்.
- 395. V. M. சம்பந்தம் " "
- 399. கோபால் " "
- 419. அன்னபூரணி, அரசர் கல்லூரி, திருவையாறு.
- 403. S. நாராயணசாமி, K. V. S. S. கல்லூரி, திருப்பனந்தாள்.
- 397. V. வேங்கடாசலம் " "
- 459. நீலா, பல்கலைக்கல்லூரி, தருமபுரம்.

இரண்டாந் தகுதி

- 410. திருஞானசம்பந்தன், K. V. S. S. கல்லூரி, திருப்பனந்தாள்.
- 413. அம்பிச்சிக்கவுண்டர், அரசர் கல்லூரி, திருவையாறு.
- 433. செ. காமாட்சி, சாந்தலிங்க அடிகள் கல்லூரி, பேரூர்.
- 389. முருகேசன், K. V. S. S. கல்லூரி, திருப்பனந்தாள்.
- 451. வேதமூர்த்தி, கரந்தைப்புலவர் கல்லூரி, கரந்தை.
- 407. M. கணபதி, K. V. S. S. கல்லூரி, திருப்பனந்தாள்.
- 391. S. சரோஜா " "
- 400. குத்தாலிங்கம் " "
- 415. இரா கதிரேசன், அரசர் கல்லூரி, திருவையாறு.
- 446. சு. செல்லக் கணபதி, கரந்தைப்புலவர் கல்லூரி, கரந்தை.
- 393. மாரிமுத்து, K. V. S. S. கல்லூரி, திருப்பனந்தாள்.
- 412. வீராசாமி " "
- 411. பார்த்தசாரதி " "
- 401. T. நடேசன் " "
- 396. சிவலிங்கம் " "
- 427. முத்துசாமி, அரசர் கல்லூரி, திருவையாறு.
- 457. சோ. வேங்கடாசலம், K. V. S. S. கல்லூரி, திருப்பனந்தாள்.
- 443. நல்லப்பரெட்டி, கரந்தைப்புலவர் கல்லூரி, கரந்தை.
- 463. அரங்க ராமானுசன், பல்கலைக்கல்லூரி, தருமபுரம்.
- 404. வ. சுப்பையன், K. V. S. S. கல்லூரி, திருப்பனந்தாள்.
- 390. சகுந்தலா " "
- 385. வைத்தியநாதன் " "
- 436. சதாசிவம், சாந்தலிங்க அடிகள் கல்லூரி, பேரூர்.
- 424. முத்தையன், அரசர் கல்லூரி, திருவையாறு.
- 420. வெங்கடேசன் " "
- 388. கலியமூர்த்தி, K. V. S. S. கல்லூரி, திருப்பனந்தாள்.
- 386. மீனாட்சி " "
- 460. செல்லப் பாப்பா, பல்கலைக் கல்லூரி, தருமபுரம்.

மூன்றாந் தகுதி

- 305. இராசகோபாலன், அரசர் கல்லூரி, திருவையாறு.
- 406. தண்டபாணி, K. V. S. S. கல்லூரி, திருப்பனந்தாள்.
- 405. கலியாணம் " "
- 435. தே மாசாளம், சாந்தலிங்க அடிகள் கல்லூரி, பேரூர்.
- 387. கலியமூர்த்தி, K. V. S. S. கல்லூரி, திருப்பனந்தாள்.
- 416. முகமது சுல்தான், அரசர் கல்லூரி, திருவையாறு.

392. சிவசுப்பிரமணியன், K. V. S. S. கல்லூரி, திருப்பனந்தாள்.
 430. ஐயாவு, சாந்தலிங்க அடிகள் கல்லூரி, பேரூர்.
 414. மா. பாலகிருஷ்ணன், அரசர் கல்லூரி, திருவையாறு.
 447. பெ. நடராசன், கரந்தைப்புலவர் கல்லூரி, கரந்தை.
 448. இருதயசாமி " "
 462. குஞ்சி, பல்கலைக் கல்லூரி, தருமபுரம்.
 445. ப. சக்கரராம், கரந்தைப்புலவர் கல்லூரி, கரந்தை.
 421. பிச்சைப்பிள்ளை, அரசர் கல்லூரி, திருவையாறு.
 425. வேணுகோபாலன் " "
 444. கிருட்டிணமூர்த்தி, கரந்தைப்புலவர் கல்லூரி, கரந்தை
 458. V. கண்ணன், K. V. S. S. கல்லூரி, திருப்பனந்தாள்.
 398. கோபாலகிருஷ்ணன் " "
 449. சாமிநாதன், கரந்தைப்புலவர் கல்லூரி, கரந்தை.
 417. கா. கோவிந்தராசன், அரசர் கல்லூரி, திருவையாறு.
 464. நம்பிநாராயணன், திருவள்ளூர் செந்தமிழ்ப்புலவர் கல்லூரி, திருநெல்வேலி.
 437. மு. செகந்நாதன், சாந்தலிங்க அடிகள் கல்லூரி, பேரூர்.

இறுதிநிலை

முதற் பகுதி

257. சி. கமாலுதீன், அரசர் கல்லூரி, திருவையாறு.
 279. கோவிந்தராசன், பல்கலைக் கல்லூரி, தருமபுரம்.
 237. S. ராமச்சந்தூர், K. V. S. S. கல்லூரி, திருப்பனந்தாள்.
 246. G. G குப்புசாமி " "
 271. நா இரா. சென்னியப்பன், சாந்தலிங்க அடிகள் கல்லூரி, பேரூர்.
 243. ஜோதி முருகேசன், K. V. S. S. கல்லூரி, திருப்பனந்தாள்.
 249. S. இராமலிங்கம், அரசர் கல்லூரி, திருவையாறு.

இரண்டாந்தகுதி

247. பிச்சை, K. V. S. S. கல்லூரி, திருப்பனந்தாள்.
 284. T. R. தேவராஜுலநாயுடு, ஓளவையகம், ஆம்பூர்.
 234. G. ரெங்கநாதன், K. V. S. S. கல்லூரி, திருப்பனந்தாள்.
 240. N. பெரியசாமி கோன் " "
 261. கு. சேதுராமன், அரசர் கல்லூரி, திருவையாறு.
 252. பெ. செங்கமலம் " "
 242. K. பரமசிவம், K. V. S. S. கல்லூரி, திருப்பனந்தாள்.
 255. செ. சொ. நமச்சிவாயம், அரசர் கல்லூரி, திருவையாறு.
 231. R. பழனிசாமி, K. V. S. S. கல்லூரி, திருப்பனந்தாள்.
 232. க. முனிசாமி " "
 287. வேலாயுதம், திருவள்ளூர் செந்தமிழ்ப்புலவர் கல்லூரி, திருநெல்வேலி.
 226. ஜெகந்நாதன், K. V. S. S. கல்லூரி, திருப்பனந்தாள்.
 244. S. திருநாவுக்கரசு " "
 253. பு. சி. கந்தசாமி, அரசர் கல்லூரி, திருவையாறு.

முன்னுத்தகுதி

238. S. சட்டையப்பன், K. V. S. S. கல்லூரி, திருப்பனந்தாள்.
 274. தி. ச சாமண்டிதாஸ், கரந்தைப்புலவர் கல்லூரி, கரந்தை.
 239. R. திருநாவுக்கரசு, K. V. S. S. கல்லூரி, திருப்பனந்தாள்.
 230. M. ஆறுமுகம் " "
 250. ஆ. இராமலிங்கன், அரசர் கல்லூரி, திருவையாறு.
 224. K. செல்லமுத்து, K. V. S. S. கல்லூரி, திருப்பனந்தாள்.
 235. V. சொக்கலிங்கம் " "
 286. மா. முருகேசன், ஔவையகம், ஆம்பூர்.
 266. சி. துரைசாமி, சாந்தலிங்க அடிகள் கல்லூரி, பேரூர்.
 280. ஞானபண்டிதன், பல்கலைக் கல்லூரி, தருமபுரம்.
 245. வடிவேலு, K. V. S. S. கல்லூரி, திருப்பனந்தாள்.
 236. S. ஜெயராமன் " "
 288. ஆனந்தவல்லி, திருவள்ளூர் செந்தமிழ்ப்புலவர் கல்லூரி, திருநெல்வேலி
 225. V. விஜயராகவன், K. V. S. S. கல்லூரி, திருப்பனந்தாள்.
 282. நாராயணன், பல்கலைக் கல்லூரி, தருமபுரம்.
 262. R. S. சோதிநாதன், கொழும்பு
 248. K. ராமலிங்கம், K. V. S. S. கல்லூரி, திருப்பனந்தாள்.
 258. S. கோபால்சாமி, அரசர் கல்லூரி, திருவையாறு.
 259. அ. கோவிந்தராசன், " "
 251. இரா. பொன்னுசாமி, " "
 269. இரா. வெ. நடராசன், சாந்தலிங்க அடிகள் கல்லூரி, பேரூர்.
 227. S. R. ராமமூர்த்தி, K. V. S. S. கல்லூரி, திருப்பனந்தாள்.
 229. N. சந்தானம் " "
 260. ந. முத்துக்குமார், அரசர் கல்லூரி, திருவையாறு.
 256. சு. ஐயப்பன் " "
 263. க. தியாகராசன், சாந்தலிங்க அடிகள் கல்லூரி, பேரூர்.
 223. ந. செல்வராசன், K. V. S. S. கல்லூரி, திருப்பனந்தாள்.
 276. N. முத்துராமன், கரந்தைப்புலவர் கல்லூரி, கரந்தை.
 278. அன்னத்தாய்தாமஸ், தி. செ. புலவர் கல்லூரி, திருநெல்வேலி.
 228. R. ராஜமணிக்கம், K. V. S. S. கல்லூரி, திருப்பனந்தாள்.
 233. G. குஞ்சிதபாதம் " "

பு. சி. புன்னைவனநாதன்,

திருநெல்வேலி,)
 20—5—1958)

புலவர் குழுத் தலைவர்,
 தென்னிந்திய தமிழ்ச்சங்கம்.

தேவாரத்தில் தமிழ் விருத்தம்

[நெல்லை. திரு. க. சுப்பிரமணியன்]

சம்பந்தர், சுந்தரர் ஆகியவர்களின் பாடல்கள் இசைவகை யாகிய பண் முறையிலும் ஒசை யொழுங்கிலும் வேறுபட்டிருப் பினும், யாப்பியல் வகையில் ஒருதன்மையவாகவே இருக்கின்றன. சம்பந்தர், பாட்டுக்களை இசைக்க முற்படுவாராயின், செய்யு ளியலின் விதிகள், அவர்தம் செந்தமிழ்வாயிலிருந்து, இனிமை மிக்கதும் பொருத்தம் வாய்ந்ததும் குற்றம் அற்றதுமான முறையில் சிற்சில இடங்களில் வெளிப்படக் காண்கின்றோம். சான்றாக ஒன்று காண்குவம்:

“தேமாங்கனி கடுவன்கொள
விடுகொம்பொடு தீண்டித்
தாமாமழை துறுகன்மிசைச்
சிறுநுண்டுளி சிதற
ஆமாம்பிணை அணையும்பொழில்
அண்ணாமலை அண்ணல்
பூமாங்கழல் புனைசேவடி
நினைவார்வினை இலரே.”

இப் பா, தேமாங்கனி ஒன்றும், கனிச்சீர் இரண்டும், மாச்சீர் ஒன்றும் முறையே கொண்டு துவங்கி நடத்தலை அறிவிக்கின்றது. பின்னர் அவர் பாடியுள்ள பதிகங்களில் தேமாங்கனி புளிமாங் கனி ஆகிய இருவேறு சீர்களை ஒருவாறு கொண்டு யாத்திருப் பினும், ஒரு நெட்டெழுத்தொலியும் இரு குற்றெழுத்தொலியும் மாத்திரையளவில் ஒத்தனவாகவே இயல்கின்றன. ஆனாலும், இசைவல்லுநரான சம்பந்தர்க்குக் காலப்போக்கில், விருத்தப்பா வியல் வகுத்துள்ள மாத்திரையளவெல்லாம் பொருட்படுத்த வேண்டிய இன்றியமையாமை இல்லாமற் போய்விட்டது. இறைவன் ஈந்தருளிய பொற்றாளம் கொண்டு, அவர், மாத்திரை யளவின் நுணுக்கம் முழுதும் பழுதற அறிந்து பேணி வைத்துக் கொண்டார். அந்தச் சிறுதனி இசைக்கருவியின் மூலம், அண்டப்பரப்பில் ஈதர் எங்ஙனம் பரவியுள்ளதோ, அங்ஙனமே, கணக்கிலடங்காத இசையொலி யளவுக் குறிப்புக்களை விளை வித்தார்.

சிலப்பதிகாரத்தில் வேட்டுவ வரியில் நிரையசையே பெரும்பாலும் அடுத்து நின்று, ஒரு பெருஞ் செய்யுளின் தனி நெடும் பகுதியை உருவாக்குகின்றது. இத்தகைய பாக்களின் ஓசையிற் சிறிது மாறுபட்டிருப்பினும் பெரிதும் பின்பற்றியே,

சம்பந்தர் தேவாரம் ஆறியல்களைக் கொண்டு திகழ்கின்றது. சம்பந்தர் தம் புலமைத்திறனை, நாற்சீர் விருத்தப் பாக்கள் பாடுவதில் மட்டுமே வெளிப்படுத்தாமல், அறுசீர் விருத்தப் பாக்கள் பாடியதன் வாயிலாகவும் காட்டி நிலைநாட்டினார். அந்த அறுசீர் விருத்தங்களும் மூவசை கூடிய நாற்சீர் அடிகளாக துண்ணிதிற் கண்டு கணிக்கவும் இடமளிப்பனவா யிலங்குகின்றன. அவரது தேவாரத் திருமுறைகளில் இத்தகைய பாக்கள் நான்கு பதிகங்களில் காணப்படுகின்றன.

நேர்பதினொன்றே நிரைபன்னிரண்டென்ற கட்டளையடிகளை யுடைய கலிவிருத்தப் பாக்கள், கம்பர், சேக்கிழார் ஆகியோர் தூல்களிற் கடவுள் வாழ்த்துப் பாக்களாக அமைந்து புகழ்மிகப் பெற்றன. சம்பந்தர் தேவாரத்திலும் நிரம்பப் பார்க்கமுடியும். அப்பரது இரண்டாந் திருமுறையில் திருக்குறுந்தொகை எனப் பெயரிய பகுதியில், முழுவதும் இவ் வகையான பாக்களைக் காணலாம். “நிலவும் புனலும் நிரை வாளரவும்” என்று துவங்கும் பா, புளிமாச்சீர் கொண்டு தொடங்கி நடப்பது, எட்டுப் பதிகங்கள், அஃதாவது எண்பத்தெட்டுப் பாக்கள் சம்பந்தர் தேவாரத்தில் உள்ளன. இத்தகைய விருத்தம், கம்பர் போன்ற பின்றைக்காலத்துப் புலவராற் பின்பற்றப்பட்டுப் பெருமை பிறங்கிற்றாயினும், சம்பந்தர் பாடியவாறு இசையமைதி முற்றப்பெற்ற உயர்நிலைப் பாநலம் எய்தியதில்லை. அதன் தனிச்சிறப்பு யாதெனின், வெண்டளைகொண்டியல்வதுதான்.

“முதனான்குங் காயாகிப் பின்னவை மாதே மாவாய் முடியும்” என்று விருத்தப்பாவியல் வகுத்த விதிக்கடங்கிய அறுசீர்விருத்தங்கள், சம்பந்தர் தேவாரத்தில் நான்கு பதிகங்களில் இருக்கின்றன. அவை மேகராகக் குறிஞ்சியில் பாடப்பட்டுள்ளன. இதே முறையில் அப்பர் தேவாரத்தில் இரண்டு பதிகங்கள் இருக்கின்றன. திருமங்கை ஆழ்வார் பாடிய, முதற் திருமொழியின் எட்டாம்பத்து இத்தகைத்தே. இந்த அறுசீர் விருத்தம் இக்காலத்துஞ் சாலவும் பரவிப் பெருஞ் செல்வாக்குப் பெற்று நிற்கின்றது.

“மாச்சீர் ஐந்து காயதொன்று” என்று விருத்தப் பாவியல் வகுத்த, அறுசீர்க் கழிநெடிலாசிரிய விருத்தத்தின் ஏழாவது வகை, சம்பந்தர் தாம் முதன்முதல் ஆக்கியதாகும். இக்காலத்தும், இவ்வகை விருத்தப்பா ஏற்றுப் போற்றப்படுகின்றது. இவ் விருத்தப் பாக்கள், சம்பந்தர் தேவாரத்தில், ஒன்பது பதிகங்களில் உள்ளன.

விருத்தப்பாவியலில் சந்தக் கலித்துறையின் நாலாவது வகையாக விதித்த பாட்டுக்கள், முதன் முதல் சம்பந்தர்

பாடியனவேயாகும். ஆறு பதிகங்கள், அஃதாவது அறுபத்தாறு பாட்டுக்கள், இந்தச் சந்தப் பாக்களாகவே ஆக்கினார், சம்பந்தர்.

“ முன்னது தேமா பின்னது தேமா மொழிமுன்றில்
துன்னுஞ் சீரே கூவிளம் நான்கிற் றுறுதேமா
பொன்னே ஐந்திற் புல்லிய சீரே புளிமாங்காய்
சொன்னார் பேரே மத்தம யூரத் தொடர்பென்றே.”

இவ்வாறு, விருத்தப்பாவியல் இயற்றிய ஆசிரியர் வீரபத்திர முதலியார், மேற்கூறிய சந்தக் கலித்துறைக்குப் புத்திலக்கணம் வகுத்து, அதற்குச் சமற்கிருதப் பெயருஞ் சூட்டிக் காட்டினார்; என்றாலும், சம்பந்தர், புளிமா அல்லது கூவிளம் முதற்சீராகக் கொண்டு, இசைநிறைவுக்குச் சிறிதுங் குறைவு நேராதவாறு பாட்டியற்றியருளியது, தன்னிகரற்ற தனிப்பெருஞ் சிறப்புடைய தமிழ் விருத்தப்பாவின் புதுத் தோற்றமாகவே நனிநன்றாகக் காட்சியளிக்கின்றது. அவ்வாறாயினும், பிற்காலத் தமிழ்ப் புலவர், விருத்தப்பாவியல் வகுத்துக் காட்டியுள்ளவாறே பாட்டுக்கள் இயற்றியுள்ளனரே அல்லாமல், ஏனையவற்றைக் கடைப்பிடித்தாரல்லர்.

சம்பந்தர் பாட்டுக்கள் பலவும் அவருக்குப் பின் இருந்த பெரும்புலவர் எவராலும் பின்பற்ற முடியாமற் போயின. அதற்குக் காரணம், எதுகை மோனைக் குறைபாடன்று. சம்பந்தரது இரண்டாந் திருமுறையின் முதல் ஐந்து பதிகங்கள் அவற்றுள் ஒரு பகுதியாகும். இப்பதிகப் பாக்கள் தொறும், முதலில் தேமாவும் அதனையடுத்து நான்கு சீர்கள் கூவிளமும் அமைந்துள்ளன. விருத்தப்பாவியல், சந்தக் கலித்துறையின் பத்தாம் வகையாக விதித்துள்ளவாறே சம்பந்தர் தேவாரத்தில் அமைந்துள்ள பாட்டுக்கள், பிற்காலப் புலவர் பலராலும் விரிவுபடுத்தப்பட்டு இயற்றப்பட்டுள்ளன. எனவே, கலித்துறையின் முதல் வகை, சம்பந்தர் பாடிய பதிகம் ஒன்றில் மட்டுமே காணலாம்.

இனி நான்கு பதிகங்கள், “ இருமா காய்ச்சீர் அரையடிக்கா யிவையே மற்றையரையடிக்கும் ” வருமாறு, விருத்தப் பாவியல் வகுத்த அறுசீர் விருத்த வகையுள் அடங்குவனவாகும். சம்பந்தர், காய்ச்சீருக்கு மாறாக நீண்ட விளச்சீர் புணர்த்து நெடுக இசைப்பதைத் தேவாரத்துட் காண்கின்றோம். கால வழக்கில் இவ்வியல்பு ஆற்றல் மிகுந்து உயர்தரப் பாட்டிலக்கண விதியாகக் கடைப்பிடிக்கப் படலாயிற்று.

அப்பர்பால் நாம் இப்போது அணுகத் துவங்குவம் கட்டளைக் கலிவிருத்தத்தின் ஒருவகையாக முன்னமே சொன்ன திருக்குறுந்தொகை என்பது, அவரது இரண்டாந் திருமுறையின்கண்

முற்றும் அடங்கிநிற்றல் கண்டு தெளியலாம். கடைசித் திரு முறையாகிய திருத்தாண்டகம், எண்சீர் விருத்தப் பாக்களே யாம். அவரது முதல் திருமுறையின் இறுதிப் பகுதி, திரு விருத்தம் என்னுந் தலைப்பில் முப்பத்து நான்கு பதிகங்கள் கொண்டுள்ளது. விருத்தம் என்று பெயரிட்டதொன்றே, அது தான், நந்தமிழிலக்கியத்துள் புதிதுபுகத் தொடங்கிற்றென அறிவித்து நிற்கின்றது. இவ்வாறே நம்மாழ்வார் பாடிய கட்டளைக் கலித்துறைகளும் பெயர் பெற்றுள்ளன. இதன் அமைப்பு முறையை ஆராய்ந்தால், சீர்கள் வெண்பாவில் தட்டு நிற்பன போன்றே, இதன் கண்ணும் நிற்கின்றன. ஆனால், ஐந்தாஞ்சீர் மட்டும் விளங்காய்ச் சீராக நின்று, நேரசை முதலாயின் ஓரடிக் கெழுத்தப் பதினாறும்; நிரையசை முதலாயின் ஓரடிக் கெழுத் துப் பதினேழும் பெற்று நிற்றல், கட்டளையடிக்கு விதிவகுத்த யாப்பியலுக்குப் பெரிதும் பொருந்தித் திகழ்கின்றது. ஆகவே, திருவிருத்தம் என்பது வெண்பா அமைப்பினின்றெழுந்த விரிவு; அதனைப் பிற்காலப் புலவருலகு விரும்பிப் பின்பற்றியதென்பதும் தெளிவு.

ஈங்கு எடுத்துச் சொன்ன அப்பர் தேவாரங்களைப் பின்னுங் காண்குவமாயின், அறுசீர் விருத்தத்தின் முதல் வகையில் ஐம்பத்து எட்டுப் பதிகங்கள் உள்ளன என்பதும்; அவைதாம் அப்பரது முதல் திருமுறையின் பெரும்பகுதியாக அமைந் துள்ளன என்பதும்; தெற்றெனத் தெளியப்படும். இவ்வகைச் செய்யுள் இயற்றுதற்கு எளிதாயிருத்தலின், இளமாணுக்கன் இதனை நனிவிரும்பிக் கடைப்பிடிப்பான். இனிச் “சிவனெனும் ஓசை” என்று துவங்கும் ஓர் எண்சீர்ச் சந்த விருத்தமும் அவர் தேவாரத்துள் ஒரு பதிகம் முழுதும் அமைந்துள்ளது. இந்த எண்சீர்ச் சந்த விருத்த இலக்கணத்துடன்தான், விருத்தப் பாவியலின் சந்தப் படலம் முற்றுப்பெற்று விடுகின்றது. இது நிற்க,

நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தம் அல்லது நாலாயிரத் தெய்வப் பனுவல் பாடியருளிய வைணவச் சமயஞானிகளான ஆழ்வார்களின் பாடல்களை நாம் ஆராய்வோம். அவர்களும் பலவேறு வகையான விருத்தப் பாக்கள் பாடியிருக்கின்றனர். திருமழிசையாழ்வார் இயற்றிய திருச்சந்த விருத்தம் அத்தனையும், சிவ வாக்கியரது போல்வதாகிய எழுசீர்ச் சந்த விருத்தமேயாம். அதன் பெயர் அறிவிப்பதை உற்றாராயுங்கால், அதுவே நந்தமிழிலக்கியத்துள் முதன்முதல் தோற்றமுற் றெழுந்த சந்த விருத்தம் ஆகுந் கொலோ? என ஒருகால் ஐயுற்றுத் தெளியவும் இடந் தருகின்றது. இந்த எழுசீர்ச் சந்த விருத்தத்தின் முதற்சீர்களை யப்படின, விருத்தப்பாவியல் கூறும் அறுசீர்ச் சந்த விருத்

தத்தின் முதல் வகைப்பா உருவாகித் தோன்றும். இன்னும் ஒரு சீர் களையப்படின, சந்தக் கலித்துறையின் முதல்வகையாஞ் சேணி எனப் பெயரிய பாட்டு உருவாகித் தோன்றும். பின்னும் ஒருசீர், அஃதாவது மூன்றாஞ் சீர் களையப்படின, சந்தக் கலித்துறையின் இரண்டாம் வகையான பாட்டு உருவாகித் தோன்றும்.

என்றிவ்வாறாக ஒன்றினின்று மற்றொன்று கிளைத்தெழுந்து விருத்தப்பா வளர்ச்சியுற்றது என்பதும்; தமிழ்ச் சைவ வைணவச் சான்றோர் முதன்முதல் பலப்பல வகையான விருத்தப் பாக்கள் இயற்றத் துவங்கியதும் இங்ஙனமே ஆம் என்பதும்; அவற்றுட் சிலச்சிலவற்றையே கம்பரும் பிறரும் கண்டெடுத்துக் கொண்டு பின்பற்றலானார் என்பதும்; அதனாலேயே விருத்தம் என்னும் ஒண்பாவில் உயர்வும் நிறையும் எய்தினர் என்பதும்; அவையே பின்வந்த இன்றமிழ் ஆசிரியர்க்கெல்லாம் உயர்தர விருத்தப் பாக்களாய் நின்று வழி வகுத்தன என்பதும் பகுத்தறிந்து மகிழ்கின்றோம்.

லெனின்கிராடு பல்கலைக் கழகத்தில் தமிழ்!

சோவியத் நாட்டின் கல்லூரி மாணவர்கள் யாவரும் தற்பொழுது அரை ஆண்டுத் தேர்வுக்காக ஏற்பாடுகளைச் செய்து வருகின்றனர். சிறப்பாக லெனின்கிராடு பல்கலைக் கழகத்தின் கீழ்த்திசைப் பிரிவில் மாணவர்களிடையில் மிகுந்த பரபரப்பு காணப்படுகிறது. காரணம், அவர்கள் முதல் தடவையாக தமிழ், தெலுங்கு இவ்விரு தென்னிந்திய மொழிகளிலும் பரீட்சை எழுதப் போகிறார்கள்.

சோவியத் மக்களில் பலர் சமக்கிருதம், இந்தி, உருது, வங்காளி முதலிய இந்திய மொழிகளை ஆர்வமுடன் படித்துவருகின்றனர். இந்திய மொழிகளைப் போதிப்பதற்காகச் சோவியத் அரசு, பல்வேறு பல்கலைக் கழங்கங்களிலும் தனியாக மொழிப் பிரிவுகளை ஏற்படுத்தியுள்ளது. பள்ளிக்கூடங்கள் பலவற்றிலும் கூட இந்தி, உருது, வங்காளி ஆகிய மொழிகள் பயிற்றுவிக்கப்பட்டு வருகின்றன.

ஆனால் இதுவரை ஒரு பெருங் குறை இருந்து வந்தது. லெனின்கிராடு பல்கலைக் கழகத்தின் கிழக்குலகப் பிரிவைச் சேர்ந்த மாணவர்கள், தமிழும், தெலுங்கும் பயிலும் பேறு தமக்குக் கிட்டுமோ என்று எண்ணிக் கொண்டிருந்தனர். இம்மொழிகளைப் பயிற்றுவிப்பதற்கு, சோவியத் யூனியனில் ஆசிரியர்கள் கிடைக்கவில்லை. ஆனால் மாணவர்கள் மனம் சோர்ந்துவிடவில்லை. சோவியத் கல்வி அமைச்சராலயத்திற்கு விண்ணப்பித்துக்கொண்டனர். அவர்கள் இந்திய அரசினர்க்கு எழுதினர். அதன் பயனாக இப்பொழுது திருமதி எம். ஆதிலட்சுமி என்ற அம்மையார் லெனின்கிராடு பல்கலைக் கழகத்தில் தமிழ், தெலுங்கு இவ்விரு மொழிகளிலும் பாடம் கற்பிக்கிறார்கள். 27 வயதுடைய இவ்வம்மையார் இருமொழிகளிலும் சிறந்த புலமை பெற்றவராவார்.

—சோவியத் செய்தி.

தமிழ் எழுத்தாளர் மாநாட்டில் மைய அமைச்சர்

திரு. ஹுமாயூன் கபீர் பேச்சு

மத்திய அமைச்சர் திரு. ஹுமாயூன் கபீர் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கத்தின் ஆறாவது ஆண்டுவிழாவைத் துவக்கிவைத்துப் பேசுகையில் எழுத்தாளர்கட்கும் அரசியலுக்கும் தொடர்பிருக்கக்கூடாது என்று குறிப்பிட்டார். தனிப்பட்ட முறையில் அவர்கள் அரசியலைப்பற்றிப் பல கொள்கைகளைக்கொண்டு வாழலாம். ஆனால் எழுத்தாளர் என்ற முறையில் அவர்கள் அரசியலிலோ அல்லது அதன் குழப்பங்களிலோ தலையிடக்கூடாது.

இந்தியைப் பரப்ப வேண்டும் என்று விரும்புவோர் இந்திக் கல்வியை வளர்ப்பதற்குச் செலவிடும் காலத்தில் பாதியை இந்தி மொழியை நாடு முழுவதிலும் பரப்புவதில் கவனம் செலுத்தியிருந்தால் இதற்குள் அந்த மொழியில் சிறந்த இலக்கியங்களைப் படைத்து இந்தியாவின் பெருமையை உயர்த்தியிருக்கலாம்.

மேலும் தொடர்ந்து உரையாற்றுகையில் அண்மையில் சாகித்திய அகாடெமி வங்காளமொழியில் இயற்றப்பட்ட நூற்பது கதைகளை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்துத் தொகுதியாக வெளியிட்டிருப்பதைக் குறிப்பிட்டார். அக் கதைகளை இயற்றியவர்கள் தாகூரோ அல்லது அவரைப்போன்ற பெரிய புகழ்பெற்ற எழுத்தாளர்களோ அல்ல. சாதாரணமானவர்கள். பிரெஞ்சு எழுத்தாளர் ஒருவர் அத் தொகுதியைப்பற்றி மதிப்புரை எழுதும் போது அக் கதைகளில் பல பிரெஞ்சு மொழியில் உள்ள சிறந்த கதைகளைப்போல இருக்கின்றன என்று எழுதியுள்ளார். இதைப்போன்று தமிழ்க் கதைகளின் மொழிபெயர்ப்பொன்றும் வெளிவரச் சென்னை அரசாங்கமும் ஒத்துழைத்துள்ளது. தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம் முதலில் தென்னிந்திய நான்கு மொழிகளுக்கும் நெருங்கிய தொடர்பை ஏற்படுத்த வேண்டும்.

இந்தியாவின் சிறந்த இலக்கியங்கள் என்று கூறப்படுவனவற்றை எளிதில் எண்ணிவிடலாம் என்று அமைச்சர் கூறினார். இவற்றின் எண்ணிக்கையைப் பெருக்கச் சாகித்திய அகாடெமி இந்திய மொழிகளில் இயற்றப்பட்ட நூற்றுநூற்பது நூல்களைப் பிற மொழிகளில் மொழிபெயர்த்து இந்திய மொழிகள் அனைத்துக்கும் உரிமையாக்க முயற்சி எடுத்துள்ளது. இந்த முயற்சி இந்திய இலக்கியத்திற்கு நல்ல அடிப்படையை அமைக்கும்.

பேராசிரியர் கபீர், இந்தியாவின் பல்வேறுபட்ட மொழிகளில் தமிழ்மொழி சில பண்புகளில் தனக்கேயுரிய தனித்

தன்மைபடைத்து விளங்குகிறது என்று கூறினார். தமிழ் மொழியில் ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே இயற்றப்பட்ட இலக்கியங்கள் உள்ளன. நெடுங்காலமாக இடைவிடாத இலக்கிய மரபு இருந்து வருகின்றது. இச்சிறப்பு வேறு எந்த மொழியிலும் இல்லை. சீன மொழியைப்போலோ அல்லது சமக்கிருத மொழியைப்போலவோ மாறுபடாமல் தமிழ்மொழி ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாகத் திரிபின்றி வந்துள்ளது. இந்த மொழியில் இயற்றப்பட்ட இலக்கியங்களை நூல்கள் பல கல்லாத சாதாரண மனிதனும் எளிதில் புரிந்துகொள்வான்.

தமிழ் எழுத்தாளர்கட்கும் எனக்கும் இடையேயுள்ள பூசல் காரணமாகத்தான் ஆங்கிலமொழி இலக்கியத்தை என்னுடையது என்று உரிமை கொண்டாடுவதுபோலத் தமிழ் இலக்கியங்களைக் கூற முடியவில்லை. இதற்குத் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் தாம் காரணம். தமிழ் இலக்கியத்தின் சிறந்த செல்வங்களை மொழி பெயர்த்திருந்தால் என்னைப்போன்ற தமிழ் அறியாதவர்கள் அந்த மொழிபெயர்ப்பைப் படித்தாவது இன்பமடையலாம்.

இந்தி, வங்காளம் போன்ற மொழிகளைக் கற்ற தமிழ் எழுத்தாளர்கள் பெருகிவருகிறார்கள் என்பதையறிந்து நான் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். இந்தமாதிரி இணைப்பு சிறிது காலமாக இருந்து வருகிறது. இந்த இணைப்புப் பெருகவேண்டுமென்பதற்கு எல்லா மொழி எழுத்தாளர் சங்கங்களும் முயற்சி செய்தல் அவர்கள் கடமையாகும். தமிழ்மொழிக்கும் வங்காள மொழிக்கும் இடையே பெரும் ஒற்றுமை இருக்கிறது. எதிர்காலத்தில் அவர்கள் ஒன்றாக இணைந்து நட்புடன் ஒத்துழைத்தால் ஒருவருடைய பண்பாட்டை மற்றவரிடம் பரப்பலாம். அதற்கு எழுத்தாளர்கள் பொறுமையற்ற மனத்தோடு பழகவேண்டும்.

ஒருவர் தான் கொண்டுள்ள கருத்தைப் போதிய அளவு விளக்கமாகக் கூறுவதற்கு அவன் தாய்மொழிதான் பயன்படுகிறது. கடந்த காலத்தில் இந்திய மக்கள் அனைவர்மீதும் மூன்று முறை தாய்மொழி அல்லாத பிறமொழிகள் கல்விகற்பிக்கும் மொழியாகத் திணிக்கப்பட்டன. பழங்காலத்தில் சமக்கிருத மொழி புகுத்தப்பட்டது. இடைக்காலத்தில் பெர்சிய மொழியும் இறுதியாக ஆங்கிலமும் புகுத்தப்பட்டன. இந்த மொழிகளில் அரசியல், பொருளாதாரம், தத்துவம்போன்ற பல துறைகளிலும் இந்தியாவில் நூல்கள் இயற்றினாலும் அந்த மொழிகளையே தாய்மொழியாகக் கொண்டவர்கள் அந்தத் துறைகளில் எழுதிய நூல்களைப்போலக் கருத்துக்களை விளக்கமாக எழுதமுடியவில்லை. இதிலிருந்து மக்கள் தங்கள் தனிப் பண்

பாட்டை உலகுக்கு முழு அளவில் எடுத்து வெளிக்காட்ட அவர் கருடைய தாய்மொழியால்தான் முடியும் என்பது தெரிகின்றது என்று அமைச்சர் கபீர் கூறி முடித்தார்.

திலகவதியம்மையாரைப் பற்றிய திருக்குறிப்பு

[ராவ்பகதூர், தணிகைமணி,

திரு. வ. சு. செங்கல்வரைய பிள்ளை, எம். ஏ. அவர்கள்]

திருநாவுக்கரசுநாயனாரின் திருத்தமக்கையார் திலகவதி அம்மையாராவர். இவ் வம்மையார் தம்பியார் பொருட்டாகவே ஆருயிர் தாங்கித் தவச்சீருடன் வாழ்ந்த தபோதனியாராவர். தம்பியார் சைவநெறியினை விட்டு விலகிச் சமணநெறியினைக் கைக்கொண்டனர். அக்காலத்தும் அம்மையார் சைவநெறிக்கண் உறைப்புடன் நின்றனர். சிவபெருமான் பால் விண்ணப்பித்து அவனருளால் அருமைத் தம்பியாரை மீட்டும் சைவநெறிக்கண் உய்வித்த தெய்வப்பெற்றியராவர். திருநாவுக்கரசு நாயனார் தந்தை தாயாரை யிழந்து எனக்கு அம்மையாராவார் யாவர்? எனக் கவன்றகாலத்து இறைவன் தம் தமக்கையாரைத் தமக்கு அம்மையாராகத் தந்தருளினன் என்னும் மெய்ம்மை அவர் பாடியருளிய தேவாரத் திருமுறை அகச்சான்று னுணரலாம். அது வருமாறு :

“ எம்மை யாரிலை யானு முளேனலேன்

எம்மை யாரும் இதுசெய வல்லரே

அம்மை யாரெனக் கென்றென் றரற்றினேற்கு

அம்மை யாரைத்தந் தாராளு ரையரே.”

கு. ஏ - சு.

தாய் மாதினியார் சிவன் திருவடிமீழல் சேர்ந்தபின்பு (அம்மை) தாய் - நமக்கு இனி யார் என்று புலம்பின எனக்கு (அம்மையார்) தமக்கையாராம் திலகவதியாரை ஆண்டவர் தந்து உதவிபுரிந்தனர்—எனக் கூறுகின்றார் அப்பர். இதனால் அப்பர் பெருமானுக்குத் தமக்கையார் திலகவதியார்பால் இருந்த மதிப்பும், அன்பும், நன்றியும் நன்கு புலப்படுகின்றன.

இக்குறிப்புப் பெரியபுராணப் பேருரைக்கண்ணும் சைவ இலக்கிய வரலாற்றின் கண்ணும் முறையே சிவக்கவிமணி சி. கெ. சுப்பிரமணிய முதலியாரவர்களாலும், பேராசிரியர் ஓளவை. சு. துரைசாமி பிள்ளையவர்களாலும் குறிக்கப்பெற்றுள்ளது.

செய்திகளும் குறிப்புகளும்

(க) தனித்தமிழ்ப் பற்றுக் கூடாதாம்!

“தனித்தமிழ் என்று கூறுவோர் தமிழின் வளர்ச்சிக்குத் தடையாக இருப்பவர்கள்; தமிழின் சக்தியில் நம்பிக்கை இல்லாதவர்கள். பிற மொழிப் பதங்களின் கலப்பினால் தமிழ் மேலும் மேலும் வளர்ச்சியடையுமே யொழியச் சிதைந்து விடாது” என்று கடந்த 5-5-58-இல் சென்னை இராசாசி மண்டபத்தில் நடைபெற்ற பண்டித நேரு அவர்களின் ‘உலக சரித்திரம்’ என்னும் நூலின் மலிவுப் பதிப்பு வெளியீட்டு விழாவில், அவ் விழாவைத் துவக்கிவைத்த சென்னை நிதி அமைச்சரும், கல்வித்துறை அமைச்சருமாகிய திரு. சி. சுப்பிரமணியம் அவர்கள் பேசியுள்ளார்கள்.

குறிப்பு: தமிழைப் பற்றியும், தமிழ்நாட்டைப் பற்றியும் அமைச்சரவர்கள் கொண்டிருக்கும் கருத்து எத்தகையது என்பதை அறிய அமைச்சரவர்களின் இப்பேச்சே போதிய சான்றாகும். தனித்தமிழ் இயக்கம் ஏன் தோன்றியது? எப்படித் தோன்றியது? அதனால் விளைந்துள்ள பலன்கள் யாவை? என்பவைகளை யெல்லாம் ஈண்டு விளக்கத் தேவையில்லை. நாடு நன்கு அறியும். தனித்தமிழ் வளர்ச்சியில் புதிய நடைபோட்டு முன்னேறும் தமிழகத்தில் “தனித்தமிழால் தமிழ்கெடும்; கலப்பு மொழியால்தான் மொழி வளரும்” என்றெல்லாம் பேசுவதே பொருளுடைத்தன்று. இங்ஙனம் பேசிப் பேசிப் பலன் காணாமல் அப்படிப் பேசியோரே தனித்தமிழ் வெள்ளத்தில் எதிர் நீச்சலடிக்க முடியாதபடி நீரோட்டத்தோடே செல்லும் நிலைமை வளர்ந்துகொண்டே போகிறது நாட்டில். கலப்புமொழி பேசிய—எழுதிய பேச்சாளர்களும் எழுத்தாளர்களும் தனித்தமிழ் நடை எழுதுவதும் பேசுவதும் தனிநாகரிகமென எண்ணுகின்றனர் இன்று. இவை யனைத்தும் எதைக் காட்டுகிறது? தனித்தமிழால் தமிழ் வளர்வதைக் காட்டுகிறது, தேய்வதைக் காட்டுகிறது? இதனை அமைச்சரவர்கள் உணர்தல் நன்று. மேலும் பிறமொழிக்கலப்பால் தமிழ்வளரும் என்பது தமிழைப்பொறுத்த மட்டில் பொருந்தாக் கூற்றே யாகும். தமிழ் பிறமொழிக் கலப்பின்றித் தனித்து இயங்கவும் வளரவும் வல்லது என்பது வரலாறு அறிந்தோர் கண்ட உண்மை.

(உ) ஆளுவது எழுத்தாளர் மாநாடு

ஆளுவது தமிழ் எழுத்தாளர் மாநாடு 30-5-58-இல் நாகர்கோவிலில் திரு. வே. சாமிநாதசர்மா அவர்கள் தலைமையில் நடைபெற்றது. மைய அரசியல் அமைச்சர் திரு. ஹுமாயூன் கபீர் அவர்கள் மாநாட்டைத் திறந்துவைத்தார்கள். தலைமையுரையில் திரு. சாமிநாதசர்மா அவர்கள், தமிழ் ஆட்சிமொழியாகித் தமிழ் ஆக்கம்பெறும் வேளையில் இம் மாநாடு கூடுவதாகவும், இதோடு நாம் மனநிறைவு கொண்டாவிடாமல் தமிழில் புது இலக்கியங்கள் தோன்றவும், உலகத்துப் பலதுறை அறிவினைத் தமிழில் கொண்டுவரவும் வேண்டுகென்றும், அரசியலார் இம் முயற்சிகட் கெல்லாம் ஆதரவு தருதல் வேண்டும் எனவும் குறிப்பிட்டார்.

மாநாட்டைத் துவக்கிவைத்த மைய அரசின் அமைச்சர் திரு. ஹுமாயூன் கபீர், எழுத்தாளர்கள் அரசியலில் ஈடுபடுதல் ஆகாது என்றும், கலைப்பண்புகள் வாய்ந்த இலக்கியங்களையே அவர்கள் சமைத்தல் வேண்டும் என்றும் கூறினார்.

வரவேற்புக் குழுத் தலைவர், திரு. டி. வி. ராமசுப்பையர் தமது வரவேற்புரையில், தமிழ் மிக விரைந்து முன்னேறி வருவதாகவும், எதிர்காலத்தில் எழுத்தாளர் தொகை மிகும் எனவும், ஆட்சிமொழி துவக்கத்தில் ஓரளவு கலப்புமொழியாக அமையினும் காலப்போக்கில் அது தனித்தமிழாக மாறிவிடும் எனத் தாம் கருதுவதாகவும், எழுத்துச் சீர்திருத்தத்தில் நாம் முன்னேற்றக் கொள்கைகளைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டுமெனவும் குறிப்பிட்டார்.

குறிப்பு: இந்த எழுத்தாளர் மாநாடு மிகச் சிறப்புற நடந்தேறியது குறித்து மகிழ்ச்சி. தலைமைபுரையில் திரு. சர்மா அவர்கள் வழங்கியிருக்கும் கருத்துக்கள் அரசியலாரும் எழுத்தாளரும் கவனிக்கத் தக்கவை. மைய அரசின் அமைச்சர் தமது நிலைக்கும் காலத்திற்கும் ஏற்ப எழுத்தாளருக்கும் அரசியலுக்கும் தொடர்புபடுத்திப் பேசியிருக்கும் பேச்சு நயமாகவுள்ளது! காந்தியடிகள் காலத்தில் மாணவர்கள் முதல் பெரும் எழுத்தாளர் ஈராக அரசியலில் ஈர்க்கப்பட்டனர். இப்போது விடுதலை பெற்றபின் அவ்வரசியல் தொடர்பு கூடாது என்கின்றனர் அமைச்சர்கள். நல்ல அறிவுரைதான்! வாழ்க விடுதலை!

(௩) சென்னை மாநில 48-வது கல்வி மாநாடு.

சென்னை மாநில 48-வது கல்வி மாநாடு 28—5—58 இல் பாளையங்கோட்டை செயின்ட் சேலியர் கல்லூரியில் நடைபெற்றது. பி. எஸ். பி. தொழில்துறைக் கல்லூரித் தலைவர் திரு. ஜி. ஆர். தாமோதரம் அவர்கள் மாநாட்டிற்குத் தலைமை தாங்கினார். அவர் தமது தலைமை உரையில் கல்லூரிகளிலும் தமிழ் பயிற்சி மொழியாக வேண்டியது இன்றியமையாததென்றும், அறிவியல் தொழில்துறை ஆகியவற்றில் வழங்கும் ஆங்கிலச் சொற்களுக்குத் தக்க தமிழ்ச் சொற்களை அமைத்தல் வேண்டுமெனவும் கூறினார். வரவேற்புக் குழுத் தலைவர் திரு. ஐ. ஏ. சிதம்பரம் பிள்ளையவர்கள் பேசியகாலே, அரசியலார் பாடப்புத்தகங்களை வெளியிட முன்வருவது சரியல்லவென்றும், அதனால் ஆளுங்கட்சியினர் தம் கட்சிக் கொள்கைகளைப் பரப்புதற்கே வழியேற்படும் என்றும் குறிப்பிட்டார்.

குறிப்பு: இதுபோல் கல்வி மாநாடுகளில் அறிஞர்கள் தரும் அறிவுரைகளைக் கேட்டு அரசியலார் கல்வி வளர்ச்சிக்கு ஆவன செய்வார்களாக.

(ச) சேக்கிழார் திருநாள்

தேவகோட்டைக்கண் வைகாசி கூ, க0, கக (மே 22, 23, 24) ஆகிய மூன்று நாட்களிலும் அவ்வூர்ச் சேக்கிழார் திருநாட் கழகத்தினர் சார்பில் மிகவும் சிறப்பாக நடைபெற்றது. சிறப்பாகத் திருமுறை ஒதுதல், அறிவுசான்ற பெரியோர்கள் திருமுறை சித்தாந்தத் தொடர்பாகிய பல அரிய சொற்பொழிவுகள், சிவதீக்கை செய்வித்தல் முதலிய சிவத் தொண்டுகளும் முறையாக நிகழ்ந்தன.

குறிப்பு: இதுபோன்று ஏனைய செந்நெறிச் செல்வர் வாழும் இடங்களெங்கும் செய்து வருவது செந்தமிழ் மொழிக்கும் சித்தாந்த சைவத்திற்கும் செய்யும் அருந்தொண்டாகும்.

மதிப்புரை

“சைவ இலக்கிய வரலாறு”

[ஆக்கியோர் : சித்தார்த்தக்கலாநிதி, பேராசிரியர், ஓளவை, சு. துரைசாமிப்பிள்ளை, தமிழ்ப்பேராசிரியர், தியாகராசர் கல்லூரி, மதுரை. அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழக வெளியீடு, விலை ரூபா. 5—60.]

இதன்கண் கி. பி. 7-முதல் 10-ஆம் நூற்றாண்டுவரையுள்ள சைவ இலக்கியங்களின் வரலாறுகள் செவ்வீதின் ஆராய்ந்து விளக்கப்பட்டுள்ளன. செந்தமிழ்த் தெய்வமாம் சிவத்தின் தொடர்புடையது சைவம். சைவசமயம் என்னும் சொல்லினை நன்கு ஆராயின், அது தொன்மைத் தமிழரின் நன்மை நானெறியாகும். நானெறி என்பது “சீலம், நோன்பு, செறிவு, அறிவு” என்னும் நான்கு படியினையும் தன்னகத்துக்கொண்டு தனிப்பெரும் பண்புடனும் முதன்மையுடனும் விளங்கும் நன்னெறியாகும். இப்பொழுது காணப்படும் தனித்தமிழ்ச் சைவ முதனூல்கள் காலத்தாற் பிறபட்டவெனினும் அவற்றின்கண் காணப்படும் கொள்கைகள் வரலாற்றுக் காலங்கட்குமுன் பல்லாயிர ஆண்டுகள் தொட்டு இன்றுகாறும் இடையறாது இருவகை வழக்கினும் பொன்றாது நின்று நிலவுவன ஆகும். செந்தமிழரின் கடவுட் கொள்கையினை ஒழுக்க முறையின் இரண்டாகவும், விழுமிய பொருள் வகையான் மூன்றெனவும், தொகையாகக் கூறி வகைப்படுத்துரைகருங்கால் ஏழு என வகைப்படுத்து வழங்குவதாகவும் கொள்க.

எவ்வுயிரையும் கொல்லாமைபும் கொலையினும் கொடிதாம் ஊனைத் தின்னாமைபும் ஆகிய இரண்டும் விழுமிய ஒழுக்கங்களாவன. இறை, உயிர், தனை என்னும் மூன்றும் முப்பொருள்களாகும். இவ்வுண்மை ஏறத்தாழ ஐயாயிரத்து அறுநூறு யாண்டுகளுக்குமுன் தோன்றிய ஒல்காப் பெரும் புகழ்த் தொல்காப்பியத்தின்கண் “வேண்டிய கல்வி யாண்டுமூன் றிறவாது” எனக் காணப்படும் திருமொழியானுணரலாம். எழுவகையாக வழங்குவன ‘மன்னும் கடவுளுயிர் மாறுமலம் மாயைவினை, உன்னுவீ டொப்பில்பே நேழ்’ என வருவனவற்றானுணர்க.

இப் பொருள்களைத் திட்ப நுட்பமாக விளக்குவது இவ்விலக்கிய வரலாறாகும். இதன்கண் “தமிழ்நாட்டு வரலாறு முதல் வேம்பையர் கோன் நாராயணன் ஈராகப் பதினைந்து பெருந்தலைப்புக்கள் நன்காய்ந்து அகப்புறச் சான்றுகள், காலவாராய்ச்சிகள், கல்வெழுத்துக்கள், வரலாறுகள், அவ்வப்போதுள்ள தமிழ்நாட்டின் நிலைமை, வேந்தர் பண்பு, மாந்தர் நாகரிகம் முதலியவற்றுடன் விளக்கப்பட்டுள்ளன. ஆசிரியரவர்கள் எல்லா வகையானும் மிக்க தகுதிவாய்ந்தவர்களே யாவரென்பது உலகறியுண்மையாகும். இடையிடையே அவ்வவ் வரலாற்றினுக்குத் துணையாகும் செய்யுட்களுக்கும் கல்வெழுத்துக்களுக்கும் விளக்கங்களும் வரையறுக்கப்பட்டுள்ளன. அழகிய பதப்பு, நல்ல கட்டடம், இனிய எளிய தெளிந்த வுரைநடை.

அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம் தனித்தமிழ்க் கழகமாக உயர்தனித் தொண்டாற்றி வருவது அனைவரும் அறிந்துள்ள நினைவுறும் பொருளே யாம். பொதுவாகச் செந்தமிழன்பர்களும், சிறப்பாகச் சென்றெறிச் செல்வர்களும், ஆசிரிய மாணவர்களும் இச்சிறந்த நூலினை வாங்கியும் வாங்குவித்தும் சுற்றுப் பெரும்பயன் கொள்வார்களாக.

“ குறளமுது ஆராய்ச்சி முதற் பகுதி, இரண்டாம் பகுதி ”

[இவ் இருநூல்களும் வரப்பெற்றேம். இந்நூல் தகுதிவாய்ந்த செந்தமிழ்ப்புலவர், கணக்காயர் திரு. சேந்துறைமுத்து அவர்களால் யாக்கப்பெற்றது. அழகிய நல்ல பதிப்பு; தனித்தனி விலை ரூபா. ஒன்று. மலர் நிலையம் வெளியீடு. 1333, பிராட்வே, சென்னை-1.]

முதற்பகுதியின்கண் “ தந்தையார் வந்தார் ” முதல், “ ஆபயனும் அறுதொழிலும் ” ஈராகவுள்ள ஐம்பெருந் தலைப்புக்கள் காணப்படுகின்றன. இரண்டாம் பகுதியிலும் “ அமிழ்தின் விளக்கம் ” முதல், “ அன்பின் உண்மை ” ஈராக ஐம்பெருந் தலைப்புக்கள் காணப்படுகின்றன. இவற்றால் ஆசிரியர் திறம்பட விளக்கும் திருக்குறள்கள் ஏறத்தாழ நூற்பதின் மேற்பட்டனவாகும். இவற்றை ஐயமறத் துணிதற்குத் துணையாக எடுத்துக்காட்டுவன சங்கத்தொகை நூல்கள், சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை முதலியன, திருமந்திரம், தேவாரம் முதலிய அருள்நூல்கள், செளந்தரியலகரி, ஔவையார், புகழேந்தியார் போன்ற பிற்காலச் சான்றோர் நூல்கள் முதலிய பலவாம். ஆங்காங்குத் திருக்குறள் பலவுக்கும் ஆசிரியர் கருத்தொத்த பல மெய்யுரைகள் கண்டுள்ளார்கள். திருக்குறளின்கண் வடசொல் புகவில்லை யென்பதையும், வடமொழி தமிழொடு கலந்தே வளம்பெற்றதென்பதையும் நன்கு தெளித்துள்ளனர். எளிய இனிய நடையமைந்தது. உயர்நிலைப் பள்ளி மாணவர்கட்குத் துணைப்பாடமாக அமைபுந் தகுதியுடையது. தமிழன்பர்கள் இவற்றை வாங்கியும் வாங்குவித்தும் ஆசிரியரை மேன்மேலும் இப் பணியில் ஊக்குவார்களாக.

பேராசிரியர், திரு. வளவன் பாண்டியனார் மறைவு

தமிழகத்தின் தனிப்பெரும் சிறந்த எழுத்தாளரும், இலயோலா கல்லூரியின் தலைமைத் தமிழ்ப் பேராசிரியருமாகிய திரு. வித்துவான், புலவர், எம். ஜே. பாண்டியராஜ் எம். ஏ. அவர்கள் 15-5-58 அன்று இறைவன் திருவடிநீழலை எய்தியமை யறியப் பெரிதும் வருந்துகின்றோம். இவரது எழுத்துலகப் புனைபெயர் “ வளவன் பாண்டியன் ” என்பது; தமிழன்னைக்குப் பல அரிய பணிகள் செய்துள்ளார். இவரான் உய்ந்து உயர்வடைந்த ஏழை மாணவர்கள் எண்ணிலர். சங்ககால நடையுடன் கவி புனையும் ஆற்றல்மிகு பேரறிவும், சிறந்த சொற்பெருக்காற்றும் வன்மையும் கொண்ட துண்மாண் நுழைபுலச் செம்மலார். இவர் மறைவு தமிழகத்தின் ஒரு பேரிழப்பாகும். அவரைப் பிரிந்து வருந்தும் அவர்தம் உற்றார் உறவினர் நண்பர்கட்கு எமது ஆழ்ந்த இரங்கலைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறோம்.

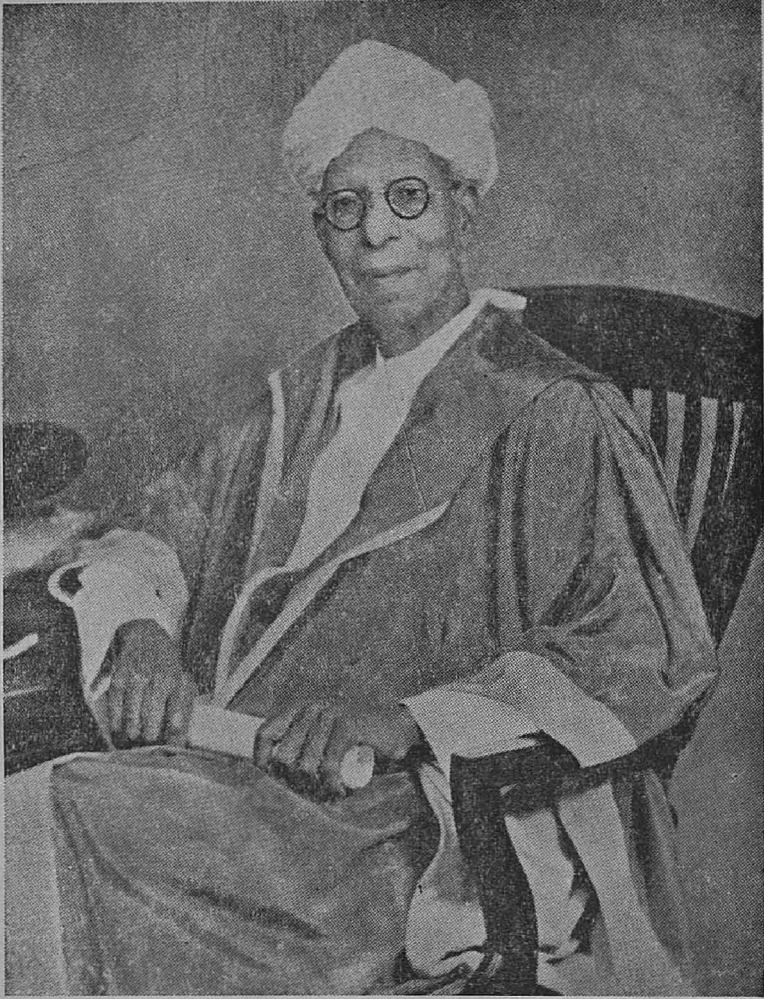

திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக்

கழகத்திற்காக, சென்னை 2-140, பிராட்வே,

அப்பர் அச்சகத்தில், திரு. வ. சுப்பையா அவர்களால்

அச்சிட்டு வெளியிடப்பெற்றது. ஆசிரியர் : வ. சுப்பையா.

டாக்டர் எம். ஆர். குருசாமி முதலியார்

தோற்றம்: 1880

மறைவு: 1958